

Öküze Öykünen Şişkin Kurbağa

TC'nin Efrin'e başlattığı saldırıyla birlikte bu saldırının nedenleri, nereye doğru evrileceği, ne zaman ve hangi koşullarda biteceği ya da bitirileceği, Amerika ve Rusya gibi emperyalistlerin bu saldırıya hangi çıkarlar nedeniyle "yeşil ışık" yaktığı vb. sorular gündeme gelmiştir.

sf. 12

AK PARTİ

TÜSİAD

Ekonomide "Milli" Mutabakat

TÜSİAD ve siyasi iktidar dışındaki egemen sınıf kliklerini, AKP'nin kendi klik çıkarlarıyla iç içe geçirerek uyguladığı siyasi-ekonomik politikaları açıkça ya da zımnen kabul lenmeye iten gerçeklik ekonomik-sınıfsal çıkarlardaki ortaklık ve devletin bekası sorunudur. Bu ortaklığın temel ayaklarını, işçi sınıfının yoğun sömürsü ve Kürt ulusuna karşı yeni bir katliamcı politika oluşturuyor.

sf. 5

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

*31 Ocak 2018

*Yıl:1

*Sayı:3

*Fiyat:2 TL

*www.yenidemokrasi.net

emperyalistler ve uşakları yenilecek DİRENİŞ kazanacak!

Çıkardığımız Dersler Işığında Hatalarımızdan Arınacağız!

sf. 16-17

GÜNDEM

"Yerli ve Millilikte" Genişleyen Faşist Blok

Türk egemen sınıflarının ve faşist gerici partilerinin "milli mutabakat" adı altında kurdukları "savaş ittifakı" ile Türk devletinin Kürt ulusuna yönelik katliam ve saldırıları hız kesmeden devam ediyor.

sf. 3

EMEK

Şovenist Saldırganlık ve Yasaklanan Metal Grevi

İşçi sınıfının her alanda birliği baltalanmaya çalışılıyor. Devlet aygıtları ve devlet-patron işbirlikçisi sendika ağaları işçi sınıfını şovenizmle zehirlemeye, birbirine düşürerek bölmeye çalışıyor.

sf. 4

KADIN

Efrin'de Savaş, Direnişte Kadın

Kadın sorununu güncel görevlerimiz ekseninde değerlendirmeye ihtiyacımız var. Sınıf savaşında görevlerimiz çok yönlü sorumluluklar içerirse de bunların arasında bugün en önemlilerinden birisi devletin Efrin saldırısına karşı görevlerimizdir.

sf. 15

Yeni Demokrasi'den;

Gazetemizin üçüncü sayısı ile birlikte okurlarımızla buluşuyoruz. Gazetemizin iki aylık kampanya faaliyeti kapsamında çeşitli illerde yaptığımız okur toplantılarımızla birlikte, çeşitli il ve bölgelerde yaygın dağıtımla faaliyetimiz sürmektedir. Gazetemizin içeriğine dair aldığımız olumlu tepki ve eleştirilerin yanı sıra önerilerin daha nitelikli bir yayın çıkarmak için önemsiyoruz. Gazetemize dönük önerilerde ortaklaşan konulardan biri de okur sayfasının olması gerektiğidir. Yayının okurlarımız tarafından denetlenmesi, eleştiri ve önerilerinin kolektif şekilde tartışılması için bizim de önemsendiğimiz bu önerinin hayata geçirilmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Bu noktada atılması gereken adım gazetemizin her sayısının okurlarımız tarafından değerlendirilmesi ve ulaştırılmasıdır. Bu bir görevin yerine getirilmesinin ötesinde daha nitelikli bir yayının çıkışı için de oldukça önemlidir.

Gazetemizi sahiplenme konusunda ki anlayış ve yaklaşımımızı ilk sayıda vurguladığımız için yeniden tekrar etmeyeceğiz. Meseleye dair mevcut zaafı duruşumuzun aşılmasının kolay olmayacağını farkındayız. Ancak sorunu aşmanın yegane yolunun iradi müdahale ve çabayla olacağıdır. Ufkumuzu yayın dağıtımının ötesine taşımaktır bahsini ettiğimiz ve bunu aşmanın yolu mücadelenin politik ihtiyaçlarına yönelmek ve kafa yormaktır. Başarmak elimizdedir. Sorunumuz ihtiyacı kavramak ve yönelmektir.

Kampanya faaliyetimizi ne okur toplantılarıyla, ne de gazetemizin hedeflenen dağıtımıyla sınırlı tutmadığımız, tutmayacağımız bilinmelidir. Zira bu tarz bir ele alış faaliyetimizi ve çalışmalarımızı alabildiğine darlaştırır. Bu anlamda yürütülecek faaliyeti okurlarımızda tek başına bu amaçlarla ele almamalıdır. Ülke de ve dünyada yaşanan gelişmeler ve bu gelişmelere alınacak tavrın bir parçası olarak bu çalışmalar devam ettirilmelidir.

Kuruluşu imha ve inkar, soykırım üzerine kurulu TC devleti bu temellerini ayakta tutmak için yeni bir katliam ve saldırı tarihi yazma hedefinde. 20 Ocak'ta Efrin'e yönelik başlattığı saldırıyla, Kürt ulusunun Suriye'de kazanılmış mevzilerine yönelmiştir. Şovenizm ihtiyaç duyduğu üzere bir kez daha şahlandırılmış ve hedefe Kürt ulusu konulmuştur. Ağzından tükürükler saçarak açıklamalar ya-

pan R. T. Erdoğan ve bu koroya katılan katillerin hevesleri kursaklarında kalacaktır. Gerçek tüm saldırılarına rağmen budur. Havadan ve karadan her türlü teknolojik silah üstünlüğüne rağmen ilerleyişleri 200 metredir.

Medyanın kara propagandasına, her gün "aldık", "girdik", "temizledik" açıklamalarına rağmen kırılmayan tarihi bir direniş Efrin'de yazılmaktadır. Kürt halkı tüm imkan ve olanak-

savaşın sandıkları gibi kısa zamanda sonuçlanmayacağını görmüş durumdadır. Çarptıkları direniş duvarının yarattığı bozgunu dağıtmak için Efrin başlangıç naralarını atar durumdadır. "İlerleyiş sürecektir" açıklamalarının ardında yatan gerçek bu bozgunur.

Devlet açısından sınırın ötesinde işler iyi gitmiyor ve içerde de tüm saldırı ve baskı politikalarına rağmen durumları iyi değil. Tek-tip elbiseler parça parça hapisanelere dağıtıl-

ördükleri korku duvarlarına rağmen gelecek korkusu içindeler. Giriştikleri topyekûn saldırılar ekonomik ve siyasi krizlerini engellemediği gibi, sistemlerini ayakta tutmakta yeterli nefesi almalarına yetmemektedir. Sistemin devamı için gerekli olan tüm olanaklar ellerinde ve bunu sonuna kadar kullanıyor olmalarına rağmen nefes alamamaktalar.

Nefes alamayacaklar, korkularını aşamayacaklar. Sınıf mücadelesinin değişmez mutlak yasaları, tarihsel akışı tüm baskı ve zora rağmen işleyecek, ileri akışını sürdürecektir. Uygulanan bunca baskı ve zor yarılacak, karanlık aydınlatılacak, bu mutlak yasa işleyecektir. Ezilenlerin tarihi, ülkemiz sınıf mücadelesi tarihi bu mutlak yasasının ilerleyişinin kanıtıdır. En karanlık günlerin ardından ezilenler mücadeleyle aydınlık zamanları getirmiştir. Hiçbir baskı ve zor, hiç bir katliam ve faşist terör bu gerçeği değiştirememiştir. Bugün yaşanacak olan da bu olacaktır. Bu süreci belirleyecek olan kuşkusuz mücadelenin akışı ve kitlelerin korku duvarını parçalama anıdır.

Sorun bizdedir ve tam da bahse konu edilmesi gereken bu dönemlere ciddi hazırlığın yapılmasıdır. Egemenler açısından gidişata bakılırsa mayalanan öfkenin patlak verdiği an ödenecek bedel bugüne kadar ödenenlerden daha fazla olacaktır.

Kitlelerin devletin tüm ideolojik aygıtlarıyla bombardıman altında tutulduğu, umutlarının karartılmaya çalışıldığı bir dönemde, kitlelere gerçekleri aktarmak, gazetemizle doğruyu anlatmak belirleyici önemdedir. Kampanya faaliyetimizin geline durağında faaliyetimizin odağında devletin saldırılarını teşhir etmek olmalıdır. Efrin direnişini, bu direnişin tarihsel anlamını anlatmak öncelikli görevimizdir. Gazetemizin yaygın dağıtımını, direnişin sesini en geniş kitleye ulaştırma hedefiyle yapmalıyız. Çaldığımız her kapının, her yoksul emekçinin evini bu direnişin sesinin yükseldiği yerler haline getirmeliyiz.

Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bugünlerde şehitlerden öğreneceğimiz bir dizi özellik vardır ve bunlardan birkaçı da ataklık, fedakarlık ve mücadelede kararlılıktır.

"Kitlelerin devletin tüm ideolojik aygıtlarıyla bombardıman altında tutulduğu, umutlarının karartılmaya çalışıldığı bir dönemde, kitlelere gerçekleri aktarmak, gazetemizle doğruyu anlatmak belirleyici önemdedir"

larıyla, inanç ve kararlılıkla haklarını, topraklarını savunmakta. Emperyalizmin tüm oyunlarını, pazarlıklarını bozan da bu direniş iradesidir. Bu nedenledir ki halkın tüm gücüyle direniş iradesinin arkasında emperyalizmin desteğini arayanlar sadece ahmaklardır.

Saldırı ve işgale karşı en küçük tepkiye azgınca saldıran devlet sosyal medya paylaşımlarından kaynaklı yüzlerce kişiyi gözaltına almış, tutuklamayla bu saldırısını devam ettirmiş, sokağa çıkanlara azgınca saldırmış, silahlı çetelerini devrimcilere karşı devreye sokmuş durumda. T. Kürdistanı'n da tüm alanları asker ve polisyle doldurmuş, ülkenin geri kalan coğrafyasını hapishaneye çevirmiş olmalarına rağmen korkuyorlar. Sokağa çıkanlara bedel ödeteleceği tehdidi boşuna değildir.

TC devletinin yaptığı hesap çoktan bozulmuş ve Efrin'de başladıkları

mış, devrimci-demokratik muhalefet önemli derecede baskı altına alınmış olmasına rağmen durum sistem için iyi değil.

Metal işçilerinin grevi yasaklanmış olmasına rağmen işçiler 2 Şubat'a randevu kesmiş durumdadır. Temel demokratik haklarını korumak için greve çıkacak işçilerin sesi boğulmaya, grev saldırıyla yanıtlanırsa da işçiler susmayacaktır. Zira tanınmayan yasak kararı işçilerin meşru direniş hattına dayanacaklarının göstergesidir ve önümüzdeki dönem büyüyecek olan da bu fiili direniş hattı olacaktır.

Açlık ve yoksulluk büyüyen işsizlik rakamlarıyla tamamlanırken, bir avuç asalak kârını ve zenginliğini kat kat büyütme ve yoksulla olan uçurum her gün biraz daha genişlemeye devam ediyor. Ezilen emekçilerin öfkesinin mayalandığı zemin de tam da bu makas farkının genişlediği alanlardır.

Ezilen, yoksul halkı yönetmek için

Mesele Devletin Bekası Ve Kürtler Olunca “Yerli ve Millilikte” Genişleyen Faşist Blok!

Türk devletinin tekçilik üzerinden inşa etmeye çalıştığı; ulus devlet projesinin kuruluşundan günümüze devam ettirilmeye çalışıldığı bilinen bir gerçektir. Irkçılık/Türkçülük zehriyle tüm toplumsal kesimlere dikte ettiği, zora dayalı asimilasyon girişimlerine, baskı ve katliamlarına tüm tarihi boyunca devam ettiğine de dün olduğu gibi bugünde tanıklık ediyor ve yaşıyoruz.

“Tek vatan, tek bayrak, tek millet ve tek dil” biçiminde söyleminin pratikte icrası için tüm kurumsal devlet aygıtları eliyle milliyetler ve azınlıklar kıyımdan geçirildi, katliamlara, sürgünlere ve imhalarla maruz kaldı. Türk devletinin tarihi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı uygulanan zorbalıkla dolu, kanlı bir faşizmdir.

Türk devletinin dümenindeki AKP/Tayyip iktidarının saldırgan ve savaş siyaseti, Efrin’e yönelik işgal girişimiyle sürüyor. Türk egemen sınıflarının ve faşist gerici partilerinin “**milli mutabakat**” adı altında kurdukları “savaş ittifakı” ile Türk devletinin Kürt ulusuna yönelik katliam ve saldırıları hız kesmeden devam ediyor. Bugüne dek Efrin’e yönelik işgal planlarında havadan ve karadan yaptıkları saldırılarda onlarca sivil katledildi.

Faşist AKP-Erdoğan hükümeti, ulus-salcı-gerici, ırkçı kesimlerle kurduğu savaş ittifakıyla, her gün giderek daha da pervasızlaşan bir savaş siyaseti izliyor. Savaşı, çatışmayı, ölüm ve yıkımı daha geniş coğrafyaya ve tüm toplumsal kesimlere yayarak ayakta kalmanın, iktidarını sürdürmenin hesaplarını yapıyor.

OHAL ve KHK üzerine kurulu yönetim tarzıyla göstermelik meclisi de bypass ederek, baskıcı ve katliamcı geleneğini bugün daha da keyfi ve zalim biçimde sürdürüyor. Bütün bu olanları ve yapılan uygulamaları AKP ve Tayyip Erdoğan’ın sadece kişisel hırs ve politikaları olarak göremeyiz. Bugün ülkemizde uygulanan ekonomik, siyasi ve askeri tüm genel politikalar “**milli mutabakat**”a uygun biçimde Türk egemen sınıflarının çıkarına olarak, tüm burjuva-feodal faşist partiler tarafından desteklenmektedir. Hakim sınıf partileri arasındaki, söz düellosu ve çıkar dalaşları, Türkiye’nin „milli“ menfaatleriyle uyumsuz hal aldığına tümü hizaya çekiliyor ve „milli“ çıkarlar için ortak davranma ve yapı-

lan icraata destek olma biçiminde vuku buluyor.

Egemen sınıflar arasındaki dalaşın keskinleştiği ve üstüne 7 Haziran seçimlerinde Kürt ulusal potansiyelinin ve bağlaşıklarının HDP’de somutlaşarak kazandığı ivmenin yarattığı hezimet sonrası, iktidarda ki paylaşımında olanaklarının tehlikeye girdiğini gören Tayyip Erdoğan ve şürekası, 1 Kasım seçimlerine bu olanakları güçlendirmek amacıyla Kürt ulusal hareketiyle sürdürdüğü “barış” görüşmelerine son vererek ve savaş kararı alarak girdi. Göstermelik olarak yapılan seçimlerde yeniden tek başına hükümet olmayı garantileyen AKP hükümeti ve Tayyip kliği, geçmişte dillendirdiği tüm liberal argümanları terk ederek, yolunu tekçiliğe ve milliyetçiliğe kıvrarak adeta MHP söylemlerini de bagajına alarak, MHP’yi kendine tamamen yedekledi. Kuşkusuz bu noktada egemen sınıf kliğinin bu bölüğünü yönlendiren en önemli faktörlerden biriside Ortadoğu politikasının iflasıdır. Bu iflas Kürt meselesinde de tüm ipleri elinden kaçırma anlamına gelmektedir. Bu durum onu içerde Kürtlere karşı saldırganlaştırırken, dış politikada (özellikle bölge politikasında) Kürt ulusal haklarını sınırlayacak bir alana hapsetmeye mahkum kılmıştır. Rejimin yıkılmasına dair çöken projenin geldiği nokta Kürtlerin haklarının yok edilmesi mücadelesi olmuştur.

Ana muhalefet partisi olan CHP ise, tekçilikte hasmı olan diğer partilerden geri değildi. Hatta devlet kurucusu olarak da övünen Mustafa Kemal tarafından kurulan bir parti olarak TC devletinin tekçiliğe dayalı ideolojik damarını en güçlü temsil eden faşist bir karaktere sahiptir. Zaten bu CHP değil midir ki; 2002 den bu yana AKP iktidarına, sınırların ötesine geçen Kürt ulusal hareketine yönelik operasyonlarda destek veren, OHAL’in çıkartılmasında katkı sunan, dokunulmazlıkların kaldırılmasına onay vererek HDP milletvekillerinin tutuklanıp hapse atılmalarına göz yumandı...

CHP’nin bu karakterinin değiştiğini varsayan, umut besleyen, CHP’den demokratlık bekleyen, göz kırpan, medet uman, demokrasi cephesi kurmayı hayal edenleri, CHP, Efrin’e yönelik yapılan askeri işgal ve saldırılarda AKP ve payandası MHP’nin Kürt düşmanı politikalarına tam destek veren tutumuyla, faşist karakterini bir kez daha ortaya sererek, bizim “reformist cenahın” tüm hayallerini suya düşürdü. Kemalistlerin de artık AKP ve Tayyip’e karşı ittifak olduğunu söyleyen teoriler, politik yaklaşımlar uzun süredir yazılıp çizilmekteydi. **Devleti ve faşizmi “tek parti ve tek adam” diktatörlüğüne indirgeyen yanlış ve tek yanlı analizlerin egemen sınıfların diğer gerici ve faşist kliğinden beklentileri de kuşkusuz “demokratik cephe” birleşmek olmaktadır.** “Adalet Yürüyüşü” ile heyecanlanan, egemen klikler arası çatışmanın dozunun bir kat daha artmasıyla CHP’ye yüzünü dönerek “hadi demokrasi mücadelesine” beklentisini oluşturanlar soruna Türk egemen sınıflarının siyasi tarihi, özgünlüğü ve CHP’nin gerçekliği ve sınıfsal-siyasal niteliği üzerinden bakmamayı bir kez daha becermiştir.

Kürt ulusunun ezilmişliğine gadre uğramasına ve eşitsizliğe maruz kalmasına karşı, sözde “Vatansever, anti-ABD’ci, sosyalist” gözükten artık özünde de şovenist ve Türk milliyetçisi yaklaşımların kristalize hali olan ve MHP’ye varoluşsal kriz yaşatacak noktaya gelen Doğu Perinçek’in Vatan Partisi gibi kızıl elmacıların ve onun farklı tonlarındaki “sol” Kemalistler’in de Kürt ulusal sorununa yaklaşımı örtüsüz açık faşist karakterlidir. Kemalizmin kurucu felsefesiyle uyumlu ve “sol söylemli” bir

sosla bezeme kaygısı gütmeyen bir niteliktedir.

Bugün fiilen Türk devletinin savaş koalisyonu; AKP/Tayyip Erdoğan kliği ile payandası MHP, CHP ve BBP, Saadet Partisi, Vatan Partisi, İYİ Parti gibi Türk hakim sınıflarının siyasal çıkarlarını savunan faşist ve gerici şoven ve tekçi ve Türkçü partilerden oluşmaktadır.

Türkiye’deki faşist-burjuva, gerici partilerin aralarındaki fark özde değil, sözdedir. Siyasal gerici partilerin arasındaki nüans farkları ve çeşitli tonlar onların “tekçi”lik iksiriyle zehirlendiklerini gizleyemez. Kısacası, ülkemizde ki mevcut gerici, faşist partilerin “tek vatan, tek bayrak, tek dil” de somutlaşan düşünsel birliklikleri, onları faşist, işgalci saldırgan savaş koalisyonunda buluşmaya iten ana sebeptir.

Gün, Kürt ulusunun özgürlük yolunda direnişine sahip çıkma günüdür! Gün, tüm emperyalist devletlerin mazlum Kürt ulusunun kendi geleceğini kendi eline almasını ve kazanımlarını yok etmeye yönelik barbarlığına ve ezilen halkları piyonları üzerinden Efrin’de olduğu gibi katletmelerine ve imha politikalarına karşı ezilenlerin devrimci direnişle karşı koyma günüdür!

Gün, Türk egemen sınıflarının ve faşist gerici partilerinin “milli mutabakat” adı altında kurdukları savaş ve saldırganlık politikasına karşı, devrimci iç savaş büyüme günüdür! Gün, ırkçı, şoven, gerici faşist kuvvetlere karşı, devrimci kuvvetlerin her alanda devrimci mücadeleyi yükselterek, asgari müştereklerde ortaklaşarak birlikte direnme günüdür!

Ekonomide “Milli” Mutabakat: “Güçlü Lider”, ‘Planlı’ Ekonomi...

Efrin işgal saldırısı üzerinden Kürt ulusuna dönük başlatılan yeni saldırı politikası farklı klik ve partilerden Türk egemen sınıflarının “milli” bir mutabakatına dayanıyor. Öyle ki Erdoğan bunu “7 Ağustos’taki Yenikapı ruhunu yakaladık” olarak ifade etmekten geri kalmadı. Egemen sınıfların “milli mutabakatı”; AKP-Erdoğan iktidarının arkasına dizilerek ve onunla ittifak halinde siyasi ve ekonomik riskleri atlatabilme amacını taşıyor. Kürt ulusal sorunun ortaya çıkışından bugüne Türk egemenlerinin mutabakat halinde imha, inkar ve asimilasyon politikasını esas aldığı biliniyor. Bugün ise bu tarihsel mutabakata dayanan ancak iktidardaki

AKP’nin kendi amaçları ve dönemsel gelişmelerle şekillenen güncel bir mutabakat söz konusudur. “Milli” denilen bu mutabakatın sadece siyasetle sınırlı olmayıp ekonomik ilişkilerde de bir karşılığı olduğu belirtilmelidir.

Emperyalist-kapitalist sistemdeki değişimler ve bu değişimlerin ortaya çıkardığı belirsizlikler tüm dünya ülkeleri nezdinde de birtakım arayış ve yönelimleri tetikliyor. ABD emperyalizmi serbest piyasayı sınırlamak gerektiğinden bahsederken Çin emperyalizminin serbest piyasayı savunduğu “ilginç” zamanlardan geçiyoruz. Gerçekte olan ise neo-liberal ekonomi politikalarının yarattığı tahribat, teknoloji ve aşırı üretimin karları düşürme eğilimi ve iyice asalaklaşan uluslararası sermayenin derinleşen çelişkileridir. Bölgesel temelde “vekalet savaşları” biçiminde yaşanan çatışmaları bu süreçten bağımsız görmek mümkün değildir. “Ara geçiş dönemi” olarak da tanımlanan bu sürecin yarı sömürge ülke ekonomilerine ve siyasi yönetimlerine yansımaları ise farklı biçimler alıyor.

Genel olarak tüm ülkelerde devlet müdahalesi ve merkezileşmeye dönük eğilimler ağır basıyor. Bunun yarı

sömürge ülkelerdeki siyasi iktidarlara yansımaları faşist ve baskıcı politikaların daha da güçlenmesi biçiminde oluyor. Zira uluslararası sermayenin ekonomik açıdan zayıf halkaları olan yarı sömürge ekonomilerinin bölge-

Dolayısıyla “demokratikleşme” ve “yabancı yatırımlar” arasında kurulan ilişki yarı sömürge egemen sınıfları ve burjuva iktisatçıların emperyalizm güzellemesinden başka bir anlam taşıyor.

etkenlere takılmaksızın güçlü bir liderle etkin kararlar almayı özellikle vurguluyor.

Benzer cümleleri Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Koç’un açıklamalarında da bulmak mümkün:

“Ülkelerin ekonomik gücü, siyasi gücünün en önemli unsuru. Siyasi güç de stratejik ağırlığı getiriyor.” Ömer Koç, “Sene başından beri küresel piyasalara hakim olan güçlü risk iştahı, özellikle gelişmekte olan ülkeleri olumlu etkiliyor.” diyerek dünya çapındaki ekonomik dalgalanmaları fırsata çevirme hayalini ortaya koymaktan da geri durmuyor. Bunu ise “Gele-

SERMAYE TEMSİLCİLERİNDEN “GÜÇLÜ LİDER, PLANLI EKONOMİ” AÇIKLAMALARI

Çin’i örnek vererek “devlet güdümlüdeki ekonomiler çökmüyor” diyen TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanı Tuncay Özilhan’ın şu cümleleri dikkate değerdir: “Liberal demokrasi, hukuk devleti ve piyasa ekonomisinin tüm dünyaya barış ve refah getireceği beklentisinin boş çıktığını itiraf etmek durumunda-

yız. Dünyanın
e k o -

TÜSİAD ve siyasi iktidar dışındaki egemen sınıf kliklerini, AKP’nin kendi klik çıkarlarıyla iç içe geçirerek uyguladığı siyasi-ekonomik politikaları açıkça ya da zımnen kabullenmeye iten gerçeklik ekonomik-sınıfsal çıkarlardaki ortaklık ve devletin bekası sorunudur.

çıkartlarının garanti altına alınmasıdır. Çünkü söz konusu gelişmeler tüm dünya ülkelerini etkileyen gelişmelerdir ve uluslararası sermaye açısından faşizm, siyasi baskı vb. tam da çıkarlarını korumanın bir aracıdır. Lenin’in yoldaşın belirttiği gibi emperyalizm aynı zamanda siyasi gericilik demektir. Bu dönemde uluslararası sermaye açısından asıl riski “merkezileşme, faşizm, baskı vb.” eğilimler oluşturmamaktadır.

nomik ve siyasi güç dengelerinin yeniden oluştuğu, adeta tektonik değişimlerin yaşandığı bu çağda, değişimin hızına ayak uydurabilmek için ülkelerin hızlı ve etkin karar alması gerekiyor. Değişime uyum sağlamak ve değişimin geniş kitleleri etkileyen sonuçlarıyla başa çıkmak için birçok ülkede, güçlü liderler dönemine girildiğini görüyoruz.” Özilhan; demokrasi, hukuk, piyasa ekonomisi gibi ‘bağlayıcı’

cek dönemde Türkiye’nin uluslararası rekabetçiliğini koruyabilmesi için birçok alanda çok büyük bir reform sürecine girmesi gerek” diye ifade ediyor. TÜSİAD ve Koç’un açıklamaları AKP-Erdoğan ile ekonomi temelinde sağladıkları anlaşmayı ve siyasi iktidardan beklentilerini bir kez daha ortaya koyuyor. “Siyasi güç” ve “güçlü lider” vurgusu ise hem bir ihtiyaca hem de AKP-Erdoğan’la uzlaşmaya vurgu yapıyor.

Benzer bir yaklaşımı İstanbul Sanayi Odası (İSO) Başkanı Erdal Bahçıvan’ın açıklamalarında da bulmak mümkün. “Kapitalizm lehine ölçsüz bir değişim yaşandığını” savunan Bahçıvan, “planlama yeniden ele alınmalı” diyerek aynı devletçi yaklaşımı sergiliyor. “Hedeflerle bağdaşmayan teşvik sisteminin yerine ‘tüccar bakışı ile yönetilen teşvik aklı’nın konulması gerektiği”ni vurgulayan Bahçıvan, planlamadan kastedilenin patronlar ve tüccarların çıkarları olduğunu da ortaya koyuyor.

Büyük sermaye temsilcilerinin ekonomiye dair ortaya koyduğu “planlı ekonomi” hedefi, nüans farklarıyla AKP ve CHP’nin de özünde ortaklaştığı bir konudur. Daha önceki dönemlerde AKP’nin rakiplerini ekarte etme, devlete hakim olma ve iktidarı-

nı ayakta tutma temelinde merkezileşen siyaseti, yukarıda belirtilen gelişmelerin etkisiyle sadece AKP sorunu olmaktan çıkmış, devlet ve egemen sınıfların sorunu haline gelmiştir. Devlet sorunu haline gelen bu tabloda, Kürt ulusal hareketinin elde ettiği kazanımların ve Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerin etkisi önemli bir yerde durmaktadır. Fakat meselenin temel ayaklarından biri de ekonomik kaygılardır. Ekonomik kaygılar Türk egemen sınıflarını "tek parti iktidarı", "güçlü lider" argümanları üzerinden ülke içerisinde istedikleri gibi atkoşturabilecekleri, uluslararası alanda ise güç kaybetmelerini engelleyecek bir siyasi yönelime soktu. Söz konusu siyasi yönelimin adresi ise bu yönüyle alternatifsiz olan AKP iktidarı oldu. TÜSİAD patronlarının uzun zamandır AKP ile ittifak halinde olduğu, bu temel ittifakın ve AKP'de siyasi ifadesini bulan "milli" yönelimin CHP

gibi farklı klik temsilcilerini tarafından da zımnen kabullenildiği sır değil.

TÜSİAD ve siyasi iktidar dışındaki egemen sınıf kliklerini, AKP'nin kendi klik çıkarlarıyla iç içe geçirek uyguladığı siyasi-ekonomik politikaları açıkça ya da zımnen kabullenmeye iten gerçeklik ekonomik-sınıfsal çıkarlardaki ortaklık ve devletin bekası sorunudur. Bu ortaklığın temel ayaklarını, işçi sınıfının yoğun sömürüsü ve Kürt ulusuna karşı yeni bir katliamcı politika oluşturuyor. Sermaye temsilcilerinin ekonomik politikalara dair dün dillendirdikleri önerileri bugün Efrin'e dönük işgal saldırısının işareti verildiğinde daha açık bir biçimde ortaya atmaları tesadüfi değildir. Bu açıklamalar egemen sınıflar açısından siyasi alanla sınırlı yansıyan mutabakatın ekonomi politikaları nezdinde de bir mutabakata

dayandığının itirafı niteliğindedir. AKP iktidarı döneminde başta TÜSİAD patronları olmak üzere büyük sermayenin farklı bölüklerinin karlarındaki görülmedik artış başka açıdan da bu ortaklığın göstergeleridir.

EGEMENLERİN 'PLANLARINI' ANCAK İŞÇİ SINIFI VE EZİLENLERİN MÜCADELESİ BOZABİLİR!

Egemen sınıflar nezdinde birtakım ortak hedefler ortaya konularak pembe tablolar çizilse de siyasi ve ekonomik açıdan sorunların 'yönetilemez' boyutlar kazandığı bir gerçektir. Ülke egemenleri, siyasetteki başarı ya da başarısızlığın doğrudan ekonomiyi ve aynı şekilde ekonomideki başarı ya da başarısızlığın siyaseti etkileyeceği kritik bir dönemden geçtiklerinin farkındadır. Aralarındaki çelişiklere karşın Efrin saldırırganlığında ve ekonomide izlenecek politikalarda "mutabakat" sağlamaları bu kritik sürecin

bir sonucudur. Kürt ulusal mücadelesine dönük işgalci, katliamcı politikalar; devrimci-demokrat-yurtsever güçlere dönük azgın baskı ve tutuklamalar; işçi sınıfının grevlerinin yasaklanması, her türlü itiraz ve karşı koyuşun "vatan hainliği" ile yaftalanarak hedefe konulması devlet ve egemenlerin korkularının göstergesidir. Gelecekte karşılaşmaktan kaygı duydukları sınıfsal-sosyal hareketler ve ulusal, bölgesel çatışmalara potansiyel muhalif güçleri ezerek hazırlanmanın peşindedir. Çünkü egemenler açısından asıl korku her zaman "iç tehlikeler"dir. Bir başka ifadeyle sınıf hareketleri, Kürt ulusal hareketi, ezilen ve sömürülen geniş halk yığınlarının mücadeleleridir. Komünistlere düşen görev ise bu mücadelelerin gelişimine önyak olmak ve egemenlerin korkularını daha da büyütmeektir.

Şovenist Saldırganlık ve Yasaklanan Metal Grevi

Birleşik Metal-İş, Türk Metal ve Çelik-İş sendikası ile patron sendikası MESS arasında tıkanan, 130 bin metal işçisini kapsayan Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) görüşmelerinin ardından işçi sendikaları onlarca fabrikada grev kararı almıştı. Birleşik Metal İş Sendikası'na bağlı metal işçileri OHAL yasaklarına rağmen fabrikalardan alanlara çıkarak taleplerini haykırmaya başlamıştı. Türk Metal Sendikası ise "gönülsüzde" olsa metal işçilerinin baskısıyla grev kararı almış, simgesel iş bırakma, iş yavaşlatma vb. gibi eylemlere başlamıştı. Ülkenin en büyük ölçekli şirketlerinin yer aldığı metal işkolu, ekonomide ve ihracat alanında oldukça büyük yer kaplıyor. Devletin ve sermayenin çıkarlarını sarsmaya aday metal grevi geçtiğimiz günlerde Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı.

Metal işçilerinin grev söylemleriyle fabrikaları inlediği, sendikaların metal işçilerinin gerisinde kaldığı böyle bir dönemde Türk Metal'in tepki çekmemek üzere grev diye çıkış yaptığı süreçte imdadına Efrin'e savaş çağrıları yetişmiş oldu. Tabanını milliyetçilik, reisçilik, güç ilişkileri üzerinden ayakta tutmaya çalışan kan sevici Türk Metal bürokratları Efrin bahanesiyle greve çıkmama kararı aldı. Bir o kadar işçi düşmanı olan hükümet ise MESS'e el uzatarak metal işçilerinin grevini yasakladı.

İşçi sınıfının her alanda birliği baltalanmaya çalışılıyor. Devlet aygıtları ve devlet-patron işbirlikçisi sendika ağaları işçi sınıfını şovenizmle ze-

hirlemeye, birbirine düşürerek bölmeye çalışıyor. Devlet ve işbirlikçileri bir yandan da oluşabilecek tepkileri en az indirmeye uğraşiyor. Bunu yaparken işçiler arasında iki kutuplu bir kampaşma meydana getiriyor. "Ya o taraftansın ya bu taraftan ortası yok" denilmek isteniyor. Hükümet çıkarttığı KHK'lar ile patronlara, kendi paramiliter güçlerine güvence işçi sınıfına ise yoksulluk ve sefalet vermeye devam ediyor.

Devlet 2015 yılında da yasakladığı metal grevini tekrar yasaklayarak, Efrin'e yönelik saldırı girişimiyle arkasına aldığı milliyetçi, şoven dalgayla beraber her alanda çıkarlarına ters düşen hareketleri yok etmeyi hedefliyor. Dışarıda uzun vadede "devletin bekasını" sarsacak olan Kürt ulusunun kazanımları yok edilmek istenip, "tek dil, tek devlet, tek millet" anlayışı hakim kılınmaya çalışılırken, içeride de azınlık ulus ve milliyetlere topyekûn imha politikası uygulanıyor, işçilere ve emekçiler daha yoğun sömürüye maruz kalıyor, alınterine sahip çıkan

işçiler, emekçiler devletin "şiddetiy-le" karşı karşıya kalıyor.

İşçi sınıfının bedel ödeyerek kazandığı grev hakkına saldırı, Efrin'de Kürt ulusunun kazanımlarına yönelik saldırıyla paraleldir. Devlet Kürt ulusuna ve işçi sınıfına dönük saldırıları, savaşı ve katliamları egemen sınıflar ve sermayenin desteği ile sürdürüyor, boyutlandırıyor. Efrin'e yönelik işgal girişiminin ekonomik faturası ülkeye işçi ve emekçilerinin sırtına yükleniyor. Metal işçilerinin grevi bildik "mili güvenlik" yalanıyla yasaklanırken, devlete rağmen grevde ısrar etmenin "vatan hainliği" olarak gösterilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. Bütün bunlar göstermektedir

ki egemen sınıflar Kürt ulusuna karşı başlattığı savaşla, işçi sınıfına ve halka dönük de bir 'savaş' açmıştır.

İşçi sınıfının şovenist propagandayla devlete yedeklenmesi ve patronların kölelik dayatmalarını kabullenmesi amaçlanmaktadır. Ancak egemenlerin zannettiklerinin aksine ne metal işçileri ne de işçi sınıfının diğer bölükleri ekonomik hak taleplerinden vazgeçmeyecektir. İşçi sınıfı her geçen ağırlaşan çalışma koşulları ve geçim sorunuyla yüz yüzedir. İlerleyen günler daha iyi olmayacaktır. Yasaklar ve zor yoluyla bastırılmaya çalışılan işçi grev ve eylemleri egemen sınıflara hiç ummadıkları "sürprizler" yaşatmaya adaydır.

ABD-Rusya Hegemonya Savaşınının Gölgesinde, Türk Faşist Sistemine Kurban Edilmek İstenen EFRİN!

Günlerce süren “diplomatik görüşmeler”, pazarlıklar sonrasında, Türk egemen sınıfları Efrin’i işgal amaçlı havadan yoğun bombardımana girişirken, karadan ise paravan cihatçı örgütleri, ÖSO adı altında toparlayarak saldırı hamlesini 19 Ocak’ta başlattı. Saldırı öncesi ve sonrası yığınla değerlendirmeler ve söylemler oldu. Öncesinde, “ABD buna izin vermez”, “Rusya-Şam hava sahasını kullanmaz” vb. değerlendirme sahipleri, saldırı olduğunda ise “ABD-Rusya Kürtlere ihanet etti, yalnız bıraktı” vb. türden değerlendirmeler yapmaya başladı. Kimi çevrelerin de şaşkınlık içerisinde olduğu biliniyor. Alana hakim olan ve sahada esas unsurlar olarak bulunan Kürt güçleri de Rusya’nın “ihaneti”ne, ABD’nin sessiz kaldığını ve sözlerini tutmadığını, Türk devletini cesaretlendirdiği gibi haber ve açıklamalarına tanık olduk. Oysa ki, siyasal, diplomatik ve askeri görüşme ve ilişkilendirme içerisinde olan PYD-YPG ve SDG güçleri, olayın gerçekliğinin ne olduğuna esasta hakimdirler. Dolayısıyla “ihanet”, “sözlerini tutmama” vb. ABD ve Rusya’ya siyaseten, diplomatik eleştirilerdir.

Meselenin esasını, bölgede bazen açık bazen gizli şekilde süren emperyalist hegemonya savaşınının hamleleri olarak görmek gerekmektedir. Hegemonik güçlerin yerel güçlerle, devletlerle ilişkilendirme biçimleri ve taktik yönelimlerini belirleyen şey, ekonomik, siyasal ve askeri çıkarlarıdır. Dolayısıyla bu saha-

**Ortadoğu
coğrafyasında köklü stratejik
ilişkiler ve bağımlılık düzeyine rağmen
savaşın geldiği boyut karmaşık ve yer yer
ulusal çıkarları içeren özgün taktik ilişkilere
olanak sunmaktadır.**

da gerçek-
leşme şeklinin de gelişmelere göre değişkenlik göstermesi kaçınılmazdır. Burada sorunu doğru anlamak için stratejik müttefikleri yerinde tespit etmek bunun dışında kalan ilişkilerin esasta taktik ve geçici olduğunu kavramak gerekir. Bölgede ABD, Türkiye ve diğer Sünni gerici bölge devletleriyle stratejik ilişki için-

dedir. Rusya ise İran ve Suriye eksenli oluşmuş bir stratejik birliğe önderlik etmektedir. Bunun ekseninde dolaşan ve yer yer kafa karıştıran oldukça güçlü taktik ilişkiler silsilesi söz konusudur. Aşağıda belirteceğimiz kimi taktik ilişkiler köklü müttefiklik ilişkilerini zedeleyip, dönemsel farklılaşmalara götürürken

köklü kopuşa neden olacak düzeyde seyretmediğini belirtmek gerekir. Var olan bağımlılık ilişkilerinin ve kapsamlı siyasal-ekonomik-askeri bağlaşıklığın kopuşuna el verecek olgunlukta bir keskinliğin olmadığı nesnellik söz konusudur. Burada özellikle emperyalizmin yarı-sömürgeci olan devletlerin bir emperyalist

bloktan diğerine bölgesel çıkarları düzeyinde de olsa hemen geçemeyeceğini, bunun bir sistem değişimine tekabül ettiğini anımsatmakta fayda var.

Ancak Ortadoğu coğrafyasında köklü stratejik ilişkiler ve bağımlılık düzeyine rağmen savaşın geldiği boyut karmaşık ve yer yer ulusal çıkarları içeren özgün taktik ilişkilere olanak sunmaktadır. Bölgesel güçler açısından hareketin her bir aşamasında taktik politika ve ittifakları değişebilir, karşıt güçlerle birlikte iş tutma durumu olabileceği gibi, sert karşıtlıklar da yaşanabilmektedir. Karşılıklı olarak ittifak güçlerini aşırma, kazanma, rol çalma ile hamle üstünlüğünü yakalayarak sahada inisiyatifi alma durumu yaşandı, yaşanıyor. Dolayısıyla bu sahada kalıcı “dost” olmayacağı gibi, ittifakların ömrü de uzun olmayabilir. Ki yaşanan da budur. Rusya ve Türkiye arasındaki ilişkiler, uçak düşürme krizinden “Astana Müzakereleri”ne evrilerek ortaklaşan yönelimler buna örnektir. Keza, ABD’nin “sahadaki IŞİD karşıtı savaştaki ortağımız” dediği SDG’ye (esasta Kürtler) işgal hareketindeki Türk devletinin saldırıganlığını onaylayan “dengeli” arka

çıkışı ya da örtülü desteği buna örnektir.

Suriye’de IŞİD’e karşı savaş adı altında bölgenin en istikrarlı ve demokratik gücü olan PYD-YPG ile siyasal-askeri ilişkiler hem ABD hem de Rusya tarafından kurulmuştur. Karşılıklı çıkarların şekillendirdiği bu ilişkide SDG, esasta ABD ile ortak hareket etmiş ancak Efrin’de ise Rusya ile “dostane” ilişkiler içinde olmuştur. Rakka’nın IŞİD’den alınması, Tabqa üssünün alınması ve ABD’ye sunulması, ardından Deyr-el Zor’un alınması, sahada Rusya-Şam ittifakına karşı hamle üstünlüğünü getirirken, karşı blokta ciddi kızgınlıklara neden olmuştur. ABD-SGD ortaklığının devamında 30 bin kişilik sınır koruma gücünün oluşturulması istemi, siyasi diplomatların alana ineceği ve SDG ile ilişkileneceği vb. açıklamalar, ABD’nin “Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu”nu tanıyabileceklerine dair yorumları beraberinde getirmiştir. Alana hakim olma yönelimindeki bu hamlelerde, Kürt hareketi Rusya-ABD arasında denge siyasetinde ağırlıklı ABD’yle birlikte hareket etmiş, bu da Rusya, Suriye ve Türk egemenlerinin kaygılarını artırmıştır.

Bu kaygılar sözkonusu devletler nezdinde SDG’yi (aynı zamanda ABD’yi) Fırat’ın doğusuyla sınırlama ve bu alanda inisiyatif almaya yöneltmiştir. Rusya, Türk egemenlerinin Kürt hareketini ezme, cihatçı güçleri kullanarak bölgeye yerleşme istemi ile kendi çıkarları çerçevesinde ortaklaşmıştır. Görünürde Rusya, Türkiye’yle savunma sanayi anlaşmaları, enerji yatırımları üzerinden geliştirdiği ve Türkiye’yi bölge politikalarında ABD bloğunda uzak-

laştırılmaya dayalı politikasında belli bir yol kat etmiştir. Efrin’i işgal saldırısında Rusya’nın Suriye hava sahasını TC’ye kullandırmasında bunun da etkileri vardır. Bu noktada Rusya’nın, Şam’ın Türkiye ile olan çelişki ve tepkilerine rağmen, Türk egemenleri hatta İran ile aynı politik çıkarlar zemininde geçici de olsa ortaklaştığı görülmektedir.

Rusya bu “ihanet” hamlesi ile kendince “bir taşla iki kuş vurma” hesabı gütmektedir. Türk egemenlerine işgal saldırısı için yeşil ışık yakarak “Afrin’e karşı İdlib’i alma” pazarlığı ile İdlib’de Suriye devletinin hakimiyetinin yolunu açmış, ekonomik-askeri-siyasi pazarlıklarla büyük avantajlar koparmıştır. Öte yandan Kürt hareketini ABD ile hareket etmesinden dolayı “terbiye etme, sınırlama” taktiği izlemektedir. Sınırlanmış, güçten düşürülmüş Kürt hareketini kendine tabi kılma koşullarını dayatarak politikasına eklememizin peşindedir. Bu alanlarda Kürt hareketi yerine, Şam-Rusya etkinliğini inşa etme hesabını gütmektedir.

Nitekim, saldırı öncesi iddialara göre Rusya’nın PYD ile Hmeymim hava üssünde yapılan bir görüşmede, Efrin’in yönetiminin Şam’a devredilmesini, Suriye ordusunun Efrin’e ve sınırlara yerleştirilmesi dayatmasında bulunduğu, Kürt güçlerin bunu reddetmesi ile hava sahasını Türk egemenlerine açtığı ifade edilmektedir. İşgal hareketinin altıncı gününde Efrin kanton yönetimi Suriye devletini topraklarını korumaya davet etmiştir. Keza, Suriye’nin “Hava savunma unsurlarımız Türk uçaklarını düşürmeye hazırdır, işgale izin vermeyeceğiz” tavrından, Rusya’nın baskısı ve yapı-

lan pazarlıklarla vazgeçtiği de ifade edilmektedir. YPG komutanlarından Sipan Hemo da “Şam ile diyalog kanallarının açık olduğunu, Şam’ın yardım etmek istediğini ancak Rusya’nın buna engel olduğunu” ifade etmiştir.

ABD’nin saldırı öncesinde ilk açıklamaları ise “Biz Afrin sahasının dışındayız, yokuz”, “operasyon bölge istikrarını olumlu etkilemez” şeklinde geçiştirmeci, örtülü onay verme şeklinde idi. Bu açıklama ile kapalı kapılar ardında yapılan kirli pazarlıklar sonucu “sessiz(!)” kalarak saldırıya açık destek vermiştir. ABD Türk egemenlerine “operasyonun sınırlanmasını, kısa sürede sonuçlandırılmasını” talep ederken “Türkiye’nin sınır güvenliği ve PKK terörüne karşı hassasiyetini” anlıyoruz kabilinden açıklamalarla da “denge” politikası gütmekte, Türkiye’yi gözden çıkarmayan, Rusya’nın kucağına iyiden iyiye itmek istemeyen bir taktik izlemektedir.

ABD’nin “hayal kırıklığı” yaratan tutumu, bizler açısından son derece tanıdık. Kürt ulusal hareketi ile kurduğu ilişkiler, “IŞİD’e karşı” silah yardımları bölgeye yerleşme ve alan kapma çerçevesindedir. Her emperyalist güç gibi emperyalist çıkarları gereği her taktiğe başvurmaktan ve çıkarlarına uygun ilişkiler geliştirmekten kaçınmıyor. Türk-Kürt çatışma ortamına yeşil ışık yakıp, buradan Kürt hareketi ve SDG’ye açık mesaj vererek iyiden iyiye Rusya ile ilişkilerini koparmasını ve kendisine koşulsuz eklememesini istemektedir. Öte yandan Türk egemenlerine el uzatarak “stratejik ortaklık”larını devam ettirmektedirler. Her iki emperyalist güç de bu işgal saldırısı-

na destek vererek karlı çıkmanın peşindedirler. Burada açık olan bir şey var ki, o da; Türk faşist egemenlik sisteminin katliam ve işgal saldırısının sorumluları sahadaki esas oyun kurucular olan ABD ve Rus emperyalist güçleridir.

ABD ve Rusya’nın Fırat’ın batısı ve doğusu temelinde bir tasnif ile Suriye üzerinde örtülü bir alan kapma mutabakatına vardıkları bilinmektedir. ABD Fırat’ın doğusunda bunu SDG ile tesis etmeye, Rusya’nın ise Suriye rejimi ile batıyı kontrolüne almaya çalıştığı görülmektedir. İşte Türk hakim sınıflarının bölgedeki rolünü kısıtlayan da bu durumdur. Elinde kullanacağı yegane güç İdlib’de ilişkide olduğu Cihatçılar

ve Suriye geri cephesi olan egemenlik alanlarında “eğit-donat” ile savaş hazır tuttuğu bir ÖSO gibi askeri güçler vardır. Bu temelde Türk egemen sınıfları Fırat’ın doğusunda aktör olma rolünü kaybettiği oranda Rusya ile ilişkileri sıkılaştırarak Batıda bir alan tutma hesabına odaklanmıştır. ABD’nin Efrin’e müdahaleye sessiz kalması esasta müttefik gücünün Rus alanına girmiş olmasındandır. Rusya’nın “tepside sunduğu” Efrin hediyesi ise Türk-Kürt gerginliği ile tarafları kendine bağlama, ABD ile Türkiye ilişkilerini daha fazla germe ve hiç kuşkusuz Efrin’in TC’ye kolay lokma olmayacağına dair bir kanaatten ileri gelmektedir. Ki Kürtleri Suriye rejimine yaklaştırmaya çalışarak Kürtlerle ilişkisini dolaylı biçimde de olsa sürdürmekten geri durmamaktadır.

İşgal saldırısında her emperyalist gücün belli oranda çıkarı ve hesabı vardır. Fırat’ın batısında her karmaşa ve devam eden savaş ABD’nin işine gelirken Rusya, Türkiye’yi Suriye politikasının gerçekleşmesi için kolaylaştırıcı bir unsur haline getirmek istemektedir. Zira Türk devletinin yaptığı hamlelerin her biri bölgesel aktör olmaya değil kendi siyasal sınırlarını korumaya ve Kürtleri etkisizleştirmeye yöneliktir. Bu siyasal savunma konumu, onun askeri saldırganlığı ile derin bir çelişki içindedir ve doğal olarak yönetilebilir değildir. Bu sebepten TC için Efrin operasyonunda siyasal ve askeri başarı şansı da sözkonusu olmayacaktır.

Reformist Sosyal-Şovenizm Efrin'de İhanet Çizgisini Sürdürüyor!

Efrin'e yönelik işgal ve saldırganlıkta bu kesimlerin aldığı tutumlar yine sosyal-şovenizmin en iğrenç doğum lekeleriyle birlikte ortaya çıkmıştır. Özellikle reformist cemahta TKP ve ÖDP'nin sorun karşısında aldığı konumlanış utanç vericidir. İki anlayışta, AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtlığına oturan bir yüzeysellik, saldırganlığı "çekin elinizi Suriye'den" ve "Suriye halkları Suriye'nin geleceğini belirlemeli" gibi muğlak ve "savaş karşıtı" bir konumlanış almışlardır. Ancak bu yaklaşım "Kürtlerde ABD emperyalizmi ile iş birliği yapıyor. Onun Suriye'de askeri konumundadır. Bundan vazgeçmelidir" gibi açıklamalarla şovenizm dalgasının etkisinde, egemen olan Kürt düşmanlığına yaltaklanan tutumlardan geri kalmamaktadır.

Efrin'e yönelik faşist diktatörlüğün askeri saldırısı ve işgal hareketi büyük bir şovenizm dalgası eşliğinde gerçekleşiyor. Türk şovenizminin yarattığı ideolojik-politik dalga aynı zamanda bu işgale karşı herhangi bir itirazı, devletin şiddet ve baskı politikasıyla cezalandırılacağı tehdidiyle birlikte abluka altına alınmaya çalışılıyor. Egemen sınıfların tüm gerici kliklerinin, medyasının ve siyasi partilerinin istisna tanımaksızın bu saldırı ve işgal ile "millî ve yerli" çizgisine çekildiği, saldırganlığa karşı muhalefet edecek kesimlerin üzerinde acımasız bir psikolojik savaş unsuruna dönüşmektedir. Tayyip Erdoğan Efrin'e yönelik işgale karşı yapılacak protestoları "acımasız" bir şekilde cezalandıracaklarını açık şekilde ilan etti. Bunun yanında özellikle internet ortamında savaş karşıtı paylaşım ve tutuma girenlere karşı da gözaltı ve tutuklama furyası başlatılmış durumda. Yani faşist diktatörlük gerici işgal hareketine psikolojik savaşla ve devletin baskı aygıtlarıyla birlikte güçlü bir zemin yaratmaya çalışmaktadır.

SÜRECİ KUŞATAN ŞOVENİZM DALGASI VE KAMPANYASI

Bu iklimde kuşkusuz saldırganlığın ve işgalin karşısında kuru "savaş karşıtı" söylemler dahi zayıf kalmakta, korku ve sinmişlik hali egemen

duruma gelmektedir. Öyle bir baskı söz konusu ki Ermeni ve Yahudilerin dini kurumları dahi bu saldırganlığa destek veren açıklamalar yapmak zorunda kalmıştır. Kuşkusuz bu hedef haline gelmek istemeyen, kendini korumaya çalışan bir reflekstir. Bu tablo içinde saldırının gerçek mahiyetini, niteliğini ve tam tanımını geniş kitlelere anlatacak ve bu saldırganlığa karşı mücadele edecek güçler olarak komünistler, devrimciler, yurtseverler ve ilerici demokratik güçler kalmaktadır.

Özellikle ilerici, demokratik güçlerin önemli bir kısmının da sosyal-şovenizmle kuşatıldığını belirtmekte fayda var. Devrimci ve komünistlerin bu ortamda en önemli görevlerinden biriside bu sosyal-şovenizmle mücadele etmek, ezilen halk yığınlarının bu sosyal şovenizmin kuşatması altında bilincinin bulanıklaşmasına, hareket-siz kalmasına ve faşist saldırganlığa objektif olarak destek verir duruma gelmesine karşı da mücadelesi zorunludur.

Efrin'e yönelik işgal ve saldırganlıkta bu kesimlerin aldığı tutumlar yine sosyal-şovenizmin en iğrenç doğum lekeleriyle birlikte ortaya çıkmıştır. Özellikle reformist cemahta TKP ve ÖDP'nin sorun karşısında aldığı konumlanış utanç vericidir. İki anlayışta, AKP ve Tayyip Erdoğan karşıtlığına oturan bir yüzeysellik, saldırganlığı

"çekin elinizi Suriye'den" ve "Suriye halkları Suriye'nin geleceğini belirlemeli" gibi muğlak ve "savaş karşıtı" bir konumlanış almışlardır. Ancak bu yaklaşım "Kürtlerde ABD emperyalizmi ile iş birliği yapıyor. Onun Suriye'de askeri konumundadır. Bundan vazgeçmelidir" gibi açıklamalarla şovenizm dalgasının etkisinde, egemen olan Kürt düşmanlığına yaltaklanan tutumlardan geri kalmamaktadır. Bu anlayışları temsil eden yayımlar, gazete ve dergiler, köşe yazıları da saldırganlığı sunuş biçimleri, analizleri ile hem nalına hem mihına vuran, yer yer "tarafsız" habercilik ile devletin açıklamaları ile saldırganlığı sunan bir yaklaşım sergilemektedir.

Bunun yanında devrimci cemahta P-C'de Suriye'de uzun süredir yaptığı analizlerle Kürtleri emperyalizmin işbirlikçisi olarak tanımlamakta, ABD emperyalizmine indirgelediği "anti-emperyalist" mücadele tanımı ile Esat-Rusya gerici ittifakına hayır-hah bir tutumla sunduğu örtülü destek söz konusudur. Efrin'e yönelik başlatılan işgal ve saldırganlığa karşı günler geçmesine rağmen henüz tavır almamış olması onun yaşadığı bu kafa karışıklığından ve sosyal-şoven yaklaşımından ileri gelmektedir.

SOSYAL-ŞOVENİZMİ BESLEYEN ÖZGÜN KAYNAKLAR!

Bu cenahın sorununa ve nedenlerine

kısa kısa değinmekte fayda vardır.

Birincisi, bu kesimler esasta Kemalizm'in etkisi altındadır. Kemalizm'e biçilen ilerici ve anti-emperyalist rol onun ideolojik-felsefi kuramlarıyla bir uzlaşmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Bu bağlamda Kemalizm'in Kürt ulusal sorununa yaklaşımındaki inkarcı, katliamcı, egemen Türk şovenizmine dayanan faşist karakterine karşı kesin, kararlı ve net bir tutum alamamayı getirmektedir. Zira Kürt meselesinin tarihsel karakterini, bir ulusal sorun olduğunu ve buna uygun bir şekilde toplumsal-tarihsel gerçekliğe uyan tam ve kesin çözümde muğlaklık yaşamaktadır. Kemalist ideolojinin yönlendiriciliği ve Marksizm-Leninizm'den etkilenmiş siyasi çizgileri bu kesimleri Kürtlerin varlığını kabul etmeye ancak "halkların kardeşliği" gibi kuru söylemlerle ve her iki ulusun halkının ortak bir devrimle sorunu halletmesi gerektiğine odaklanan belirsiz bir siyasi çizgiye demirlemektedir. Bu durum Türk egemenliğine dayanan ulusal baskıyı, Kürt ulusunun haklarının bu egemenlik biçimiyle gasp edildiğini yok saymaya götürmektedir. Sorunu Türk ve Kürt ulusu arasındaki çelişki olarak tanımlamak-

tan imtina eden yaklaşım Kürt ulusal sorununu da emperyalizmle olan çelişki esasına oturtmaktadır. Tamda bu noktada sosyal-şovenizm zuhur etmekte, bünyeyi sarmakta ve Kürt meselesi bağlamı her gelişmede politik tutumda yansımaları kaçınılmaz olarak göstermektedir.

İkincisi, anti-emperyalizm tanımına dair yaklaşımlardır. Emperyalist güçler arasında baş düşman tanımı bu yaklaşımları sakatlayan bir yandır. Üç dünyacılıktan devralınan bu yaklaşım
b u -

gün ABD emperyalizmini ve onun ittifak güçlerini baş düşman olarak tanımlamaktadır. Bu o blok dışında kalan Rusya ve Çin gibi em-

peryalist ülkeleri ve gerici devletleri hedef olarak görmekten uzaklaşmaya neden olmaktadır. Suriye bağlamında da bu anlayış kendisini göstermektedir. ABD'yi baş düşman, Rus emperyalizmini ve bağlaşıklarını ise ona göre daha kabul edilebilir ve haklı konuma taşımaktadır. Bunun yanında emperyalizme bağımlı egemen ulus devletine karşı yürütülen savaşımı anti-emperyalist potaya sokmamaktadır. Emperyalizmin bu çelişkiden faydalanma siyaseti (böl-parçala-yönet) bu kesimleri her durumda öncelikle ve doğrudan emperyalizme karşı bir savaşım argümanına kilitlenmektedir. Bu kuşkusuz belirsiz ve şekilsiz bir şeydir. Emperyalizme bağımlı zincirin halkalarındaki ulusal temelde çıkan sorunlar karşısında bu yaklaşım tam bir kilitlenme hali yaşamakta, egemen ulus şovenizminin kitlelerde ki etkisi karşısında bunalm geçirmekte ve üretebildiği siyaset hedefi ve önceliği muğlaklaştıran bir anti-emperyalist mücadele argümanını olmaktadır. Bu anti-emperyalizm vurgusu emperyalizmin yarı-sömürge siyasetini, egemen ulus devletinin emperyalizme bağımlılığının karakterini, emperyalist sermayenin yarattığı sistemin bütünlüğünü anlamaktan uzak olmaktadır.

Üçüncüsü, bu bağlamda Kürt ulusal mücadelesi ve savaşımına bakış açısı netleşmektedir. Kürt ulusunun ulusal hak ve özgürlükleri mücadelesini her parçada egemen uluslara göre tanımlamasının karşısına, "anti-emperyalizm" tanımlarını çıkarmakta ve o çerçevenin dışına çıkılması durumunda ya mesafeli bir duruş sergilenmekte bu mücadeleye karşı, ya da işbirlikçilik tanımı geliştirilmektedir. Kürt ulusal hareketinin emperyalist güçlerle geliştirdiği taktik ilişkileri ya da ABD emperyalizminin hedef haline getirdiği devletlere karşı Kürt mücadelesini yadsımaktadır. Suriye'de Kürt ulusal hakları için geliştirilen meşru ve haklı mücadele "Suri-

lerle kuşkusuz tehlikeli taktik ilişkiler geliştirmektedir. Ancak bu çizgi emperyalizmle stratejik temele oturmuş işbirliği çizgisi değildir, ilişki esasta taktik ilişkidir. Bir hareketin demokratik muhtevası ve mücadelesi çağımızda onun anti-emperyalist niteliğini belirlemektedir. Kürt ulusal hareketinin de açık reddedilemez bir demokratik çizgisi vardır. Bu emperyalistlerle taktik ilişkiler geliştirmiş olsa da karartılmaz, bu tabloda kararlı ve güçlü bir anti-emperyalist güç tanımı yapılamasa dahi net bir anti-emperyalist karakterin varlığı tanımlanmak zorundadır. Aksi takdirde emperyalizm çağının özelliklerini, mücadeleci örgütlerin siyasal karakterini anlaşılabilir kılacaktır. Ki ezen egemen ulus devletlerinin ezilen ulusa yönelik haksız savaşımı, emperyalizm nasıl ve ne biçimde tavır alırsa alsın okun sivri ucunun haksız olan ezen egemen ulusuna yönlendirilmeli ve mücadele muğlaklığa yer verilmeyecek şekilde ona hedeflemelidir.

Bu sosyal-şoven anlayışların dört parça Kürdistan'da Kürt ulusal mücadelelerine yönelik bir alerjisi söz konusudur. Ezen ulus egemenliğine karşı haklı ve meşru savaşım sakatlanmış anti-emperyalist mücadele vurgusuyla yadsınmaktadır. Efrin'e yönelik faşist işgal ve saldırganlıkta da bu açık bir şekilde ortaya çıkmıştır. Efrin saldırısı ve işgali haksızdır, gayri meşrudur ve ezilenlerin topyekûn "amasız" "fakatsız" "şartsız şurtsuz" karşı durması gereken bir özelliği vardır. Bu saldırıyı kınarken Kürtlerin "emperyalizmle işbirliğine" işaret etmek (ki bu gerçek olsa dahi) gerici saldırının üstüne bir örtü atmaktan başka bir işlev göremez. Hiç kuşkusuz bu savaş ve saldırganlık karşısında ezilenler cephesinde bir ihanet çizgisidir. Bir faşist saldırı ve işgal hareketini geçelim, ezilenler ve ezenler savaşında Lenin'in hiç tartışmaya mahal vermeyecek şekilde ezilen, bağımlı, eşit olmayanların zaferini her sosyalistin istemesi gerektiği, desteklemesini görev olarak koyduğu unutulmamalıdır.

Sosyal-şoven anlayışların dört parça Kürdistan'da Kürt ulusal mücadelelerine yönelik bir alerjisi söz konusudur. Ezen ulus egemenliğine karşı haklı ve meşru savaşım sakatlanmış anti-emperyalist mücadele vurgusuyla yadsınmaktadır. Efrin'e yönelik faşist işgal ve saldırganlıkta da bu açık bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Egemen klikler arası çatışmada dahi özellikle TKP ve ÖDP'nin "Saray sultası, tek adam diktatörlüğü, demokrasiyi savunma, faşizme geçit vermememe" söylemleriyle Tayyip ve AKP kliğinin karşısındaki kliğin (özellikle CHP) yanında dizilen, kuyruğuna takılan çizgileri söz konusu Kürt meselesi olunca "amalı", "fakatlı", "şerhli" bir biçime bürünerek tutarsızlaşırken, genel çizgisinin her iki durumda da aynı kaynaktan beslenen gericilik şekline bürünerek iç tutarlılık kazandığını bize gösteriyor.

ye'nin bütünlüğü" ve "Suriye halkının" emperyalizme karşı mücadelesi söylemiyle boğulmaya çalışılmaktadır. Kürt ulusal mücadelesi emperyalist güç-

Hasip Kaplan'ın Ezilen Ulus Milliyetçiliğine Karşı İnceltilmiş Sosyal Şovenizmle Verilen Karşılık!

HDP'de önümüzdeki ay gerçekleşecek kongre; HDP Eş Başkanları'nın faşizm tarafından tutsak alındığı ağır bir koşul içinde yürümektedir. Selahattin Demirtaş'ın aday olmayacağını açıklamasının ardından genel başkanın kim olacağı tartışması da gündemde öne çıktı. 9 Ocak tarihinde Hasip Kaplan'ın twitter üzerinden yaptığı bir paylaşım ile tartışmalar farklı bir boyuta geldi. Kullandığı kişisel hesaptan "HDP kurultayında Demirtaş'ın yerine sakın bir Türk göz dikmesin, benim naçizane önerim, herkes had-dini bilecek..!" şeklinde bir açıklama yapan Kaplan, bu açıklamasıyla oluşan tartışmanın devamında "Sırtımızdaki ki asalakları ve kamburları dökerek, öz gücümüzle karar vereceğiz..!" ve "Beni kızdırmayın, Çözüm sürecinde yer alan İdris Baluken 18 yıl hapis cezası alırken, aynı konumda kimse HDP Eş Genel Bşk'nı olamaz..!" şeklinde fikrini de açıklamış oldu.

Aynı gün içerisinde HDP milletvekillerinden Sırrı Süreyya Önder'den HDP'nin merkezi olarak kullandığı twitter hesabına varana kadar açıklamalar geldi. Hasip Kaplan'ı "ırkçılıkla" suçlayan yaklaşımlar ve adeta bir linç kampanyası başlatıldı. Hasip Kaplan HDP'nin kendisine yönelik soruşturmasına tepki olarak siyaseti ve HDP'yi bıraktığını açıkladı. Kendi özgüçlerine dönmekten bahseden, HDP içerisindeki dengeleri ve arayışları eleştirmeye çalışan Hasip Kaplan'ın tarzı öncelikle eleştirmeye layık bir tarzıdır.

HDP'NİN RUHU VE HASİP KAPLAN'IN TERS DÜŞMESİ

HDP'nin kuruluş amacında neler olduğunu sorgulamak Kaplan'ın açıklaması konusunda nasıl bir tavır sergilemek gerektiği noktasında açıklık sağlayacaktır. Kürt ulusal demokratik mücadelesinin özellikle '90'lar ortasında başlayan ve Abdullah Öcalan'ın bir komployla esir alınmasından sonra geliştirdiği yeni paradigması ulusal kurtuluş mücadelesine yeni bir siyasi çizgi kazandırmasıyla sonuçlanmıştır. Bu paradigma ulusların kendi kaderini tayin hakkını reddeden, demokratik özerklik şeklinde bir formülasyonla Kürt ulusunu da içine alan ve tüm ezilen halk ve uluslara yönelik geliştirilen bir toplumsal kurtuluş formülasyonu şeklinde hayat bulmuştur. Bunun Türkiye topraklarındaki kabulü ise "Türkiyelileşme" şekline bürünmüştür. Demokrasi mücade-

lesini diğer ulus ve azınlık bileşenleri ve aynı zamanda halk katmanları üzerine yayma ihtiyacının bir eseri olarak çeşitli siyasetlerin de destek verdiği bir uzun vadeli mücadele platformu olarak doğan HDP; temel amaç olarak egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikasına karşın halk katmanları ve bileşenlerinin birlikteliği ilkesini temel alan bir yapı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu yapı başta Türkiye'deki Kemalist-faşist egemenler olmak üzere aynı zamanda Kürdistan coğrafyasının ilhakında doğrudan rol oynayan emperyalistlere karşı da Türkiye'deki halkın bir "birlik-mücadele" mesajı olarak hayat bulmuştur. Bu kıstas çerçevesinde de her türden faşizan baskıya ve bunun hayat bulması için uygulanan tüm gerici politikalara karşı sistem içinde iyileştirmeler gerçekleştirerek demokrasinin inşa edilmesi hedefi ile yola çıkmıştır.

Haliyle böyle bir öze hitap ederken Kaplan'ın mevzuu "Türk-Kürt" kimlikleri üzerinden şekillendirmesi HDP'nin amaçlarına ters düşmektedir. Bu bağlamda HDP içindeki liderliği milliyet esasına göre şekillendirme talebi ve istemi HDP'nin kuruluş felsefesine, amaç ve hedeflerine aykırılık oluşturmaktadır.

Hasip Kaplan'ın bu yaklaşımı kuşkusuz ezilen Kürt ulusunun milliyetçiliği ile ilgilidir. Ancak bu açıklama aynı zamanda HDP'nin realitesine de işaret edilen bir yönü taşımaktadır. Lakin gelinen durumda sadece ve sadece Hasip Kaplan üzerinden eleştiri yürütmek en kaba deyişle siyasi körlüktür. Çünkü başta Sırrı Süreyya Önder olmak üzere, Şafak Revizyonizmi'nin zihniyetiyle hareket eden birçok parti ve çevreden gelen açıklamalar aslında bazı "devrimcilerin!" kafasının halen ulusal mesele konusunda nasıl bir kargaşa taşıdığının, bazılarının nasıl halen Lozan görüşmelerindeki İsmet İnönü mantığında olduğunun bariz ispatıdır.

İNCELTİLMİŞ SOSYAL ŞOVENİZM

Kaplan'ın açıklaması ardından yapılan her açıklamada -ki buna HDP Genel Merkezi adına yapılan ve Kaplan'ın açıklamasını ırkçı bulan açıklama da dahildir- özellikle ortak bir ağızdan bir suçlama vardır; şovenizm....

Yani geçmişte Şafak Revizyonizmi'nin devamcısı olan İşçi Partisi, kurucu partilerden CHP, faşist partilerden -ki aslında en ilginç de budur-MHP'nin bile Kürt ulusunu ayrımcılık ve şovenizm yapmakla suçlayan kafa yapısının bu konuya yansması gözden kaçırılmaması ve acımasızca üstüne gidilmesi gereken bir meseledir. Ezen bir ulusun mensuplarının ezilen ulus mensubu birisinin yaptığı milliyetçiliği "şovenizm", "ırkçılık" yani milli baskı politikası uygulamakla eleştirdiğini görmek Türkiye tarihi açısından alışılmış bir mevzu olsa da MLM tarihi için böyle bir şey kabul edilemez.

Kaplan yaptığı açıklamada özellikle "özgüçlere dönülmesi" gerekliliğini belirtmiştir. Bir MLM'nin okuması gereken ilk nokta budur. Bu bir ulusun devlet olma hakkından, kendi kaderini tayin etme hakkından bağımsız değildir. Her ne kadar Hasip Kaplan'ın dahil olduğu Kürt ulusal mücadelesi bunu reddetse de Hasip Kaplan'ın çıkışı bunun bir yansımasıdır. Lenin'in ezilen ulusun "olumlu eylemi" olarak ifade ettiği şey yani kendi devletini ve egemenliğini oluşturmaya dair ideolojik tutumudur. Kuşkusuz biz ezilen ulus milliyetçiliği ile ideolojik mücadeleyi bir görev olarak koyarız. Ancak ezilen ulus milliyetçiliğini ezen ulus milliyetçiliği ile aynı kategoriye asla koyamayız. İki tür milliyetçilikle mücadelemiz farklıdır. Birisi gerici ve haksız olandır, diğerrinin özünde demokratik muhteva ve ilerici yan vardır. Bu bağlamda ezilen ulusun "olumlu eylemi"ne karşı nasıl mücadele edileceği ve nasıl tutum alınacağı önemlidir.

Sorun, tarihsel ve somut koşullardan azade bir "milliyetçilik" tanımı yapılarak, bunun ezilen ulus karakteri silikleştirilip ezen ulusun uyguladığı ulusal baskı politikasına hizmet eden

bir role büründürülmesidir. Zira HDP içinde en keskin tepkiler kendisini Türk olarak tanımlayıp, Kürt ulusal mücadelesiyle Türk demokratları ve devrimcileri olarak dayanışma ve ortak mücadele belirleyen kesimler tarafından verilmiştir. Bu durum ezen Türk ulusunun ayrıcalıklı ve inceltilmiş büyük ulus kibrinin bir yansımasıdır. Ezilen ulus milliyetçiliğine yönelik bu linç ve saldırganlık, Türk şovenizminin olabildiğince pervasızlaştığı, gözünü kan bürüdüğü ve kitleleri ablukaya aldığı koşullarda sadece o şovenizm dalgasına objektif olarak demokratik cephede verilen örtülü destek işlevi görür. Bu iklimi de es geçerek Hasip Kaplan hedefe konulmuş ve maalesef ezen Türk ulus şovenizmi lehine bir iklim yaratılmıştır. Ki egemen faşist güçler bu ekseninde bu tartışmayı kullanışlı şekilde şovenist kampanyalarında kullanmıştır.

Biz MLM bilimini kavrama ve uygulama iddiası taşıyanlar, bu konuda "kim haklı kim haksız" kavgası güdülmesine sessiz kalamayız. Bizler doğrunun peşindeyiz. Bir Kürt'ün kendi kaderini tayin isteminin yönlendirici etkisiyle konuşması kadar doğal bir şey yoktur. Kürt bir politikacının kendi ulusal mücadelesinin eseri olan bir örgütün yönelimi konusunda öz güçlere dönülmesi fikrini beyan etmesi ezilen ulus mensubu olarak en doğal ve tabii hakkıdır. Buna karşın sanki egemen bir ulus kimliği adına ulusal baskı politikasının uygulanmış olduğuna ilişkin misilleme bir açıklama yapılması inceltilmiş bir şovenizmdir. Şayet bir başka ulusu ezen bir ulusun özgür olmayacağı tespitine bir inanç ve benimseme varsa, bu durumda Leninizm'i savunma kaygısı varsa Kaplan'a karşı yapılan açıklamalarda bu inceltilmiş sosyal şovenizmi mahkum etme ve halk katmanları arasında bunu söküp atma kaygısı da olmalıdır.

Faşizmin Vazgeçilmez Kılıcı: Paramiliter Örgütlenmeler

Son yedi yıllık süreçte ama özellikle de 2016 Temmuz'undan bu yana büyük bir kampanya ile tüm toplumu bir korku ve sinmişliğe mahkum etmeye çalışan bütünlüklü bir politika yürürlüktedir. Kuşkusuz bu korku yaratma politikası aynı zamanda faşizmin kendine dair endişe ve korkusundan da ileri gelmektedir. Çok büyük bir baskı, sindirme ve buna eşlik eden Kürt düşmanlığı eksenine oturmuş şovenizm ve savaş politikası ile bu süreç örgütlenmektedir. Türkiye toplumu çok büyük toplumsal patlamalara gebe. Geniş kitleler ciddi düzeyde saflaşmış, politize olmuş ve önemli bir kısım sistemden memnuniyetsiz ve öfkeli. AKP hükümeti; halk muhalefetine gelişimine katkıda bulunan her şeye saldırmaya devam etmektedir.

Bu faşist baskı ve sindirme politikasının gereği olarak doğrudan devletin kolluk güçleri dışında sivil faşist güçler de genişleyerek ve yaygınlaşarak örgütleniyor. '80 AFC'si öncesi "Anti-Komünizm Dernekleri", "Komando Birlikleri" ve "Ülkü Ocakları" gibi sivil faşist örgütlenmeler hala geniş kitlelerin hafızasında canlı olan örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmelerin bizzat devlet eliyle örgütlendiği, seferber edildiği ve birçok kitle katliamını gerçekleştirdiği bilinmektedir. Ancak özellikle yakın zamanda "darbelerle hesaplaşma", "kontrgerilla yapılanmalarından devleti arındırma" adı altında kampanyalar yürütülüp demokrasi kutsanırken bugün bunlar hiç yaşanmamış gibi davranılmaktadır.

Bugün için bu örgütlenmeleri çok çok aşan bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Devlet, önce özel güvenlik görevlilerine polisle hemen hemen aynı yetkileri vererek 284 bin 399 kişiyi özel güvenlik yaparak silahlandırmıştır. Ki bu özel güvenlik şirketlerinin sahipleri genellikle bir dönem devlet kademelerinde valilik, subaylık, emniyet müdürlüğü yapan katillerden ve devlete sadakati tescillenmiş kadrolardan oluşmaktadır.

15 Temmuz askeri darbe girişimi öncesinde Suriye iç kargaşasının ve savaşının ürettiği iklimde serpilerek büyüyen ve Türk devletinin doğrudan ilişki içinde olduğu ve beslediği kelle kesen, her türlü vahşeti sergileyen cihatçı örgütler ve onların üyeleri toplumda korku yayan unsurlar olarak kullanıldı. Birçok katliamda (Amed, Suruç, Ankara, Sultanahmet vs.) bu barbar sürüsü kullanıldı. Yine "eğitilip-donatılan" bu unsurlar sadece Suriye'de değil, T. Kürdistanı'nda öz

savunma direnişlerinde de kullanıldı. Ancak bundan da önemlisi Suriye savaşı ve onun yarattığı politik iklim yaygın kitle katliamlarının en barbar biçimde hayat bulmasını kanıksattı. Bu barbarlar ordusu din ve mezhep saikleriyle belli bir toplumsal kesimin gözünde AKP'nin etkin siyasetiyle meşrulaştırıldı, uygulanabilir bir yöntem olarak kabul ettirildi.

GÜNÜMÜZDE SİVİL FAŞİST ÖRGÜTLENMELERİN KENDİNE ÖZGÜ KARAKTERİ

Ancak bununla yetinilmedi. Bu, toplum dokusuna tam uymayan ve başka milliyete mensup katillerin "yerli ve milli olanların" örgütlen-

mesine girişildi. Özellikle AKP gençlik kollarında ciddi düzeyde bir silahlanmanın hayat bulduğu, örgütlendiği bilinmektedir. Tayyip Erdoğan'ın esnaf buluşmalarında "Ahi Ocakları'nın" rolünü anımsatarak toplumun güvenliğinin esnaftan geçtiğine yönelik dizayn çabaları anımsanmalıdır. 15 Temmuz sonrasında ise bu açık çağrılarla, aleni örgütlenmelerle hayata geçirildi. Artık devletin en üst kademesinde "kindar nesil" çağrılarını "cihada" ve "vatan savunmasına" göre şekillenmiş silahlı müfrezeler biçimine büründü.

15 Temmuz'un daha ilk ayında sokaklarda gözükmeye başlayan Halk Özel Hareket (HÖH) yazılı arabalar ilk başta Ankara Oto-Sanayi'de bir ustanın "öylesine bir hevesi" olarak lanse edilirken bugün 22 ilde kurulduğunu ilan eden bir derneğe dönüştü. Dernek ilanından önce MHP'li Sinan Oğan, yaptığı konuşmada: "Özellikle bu 15 Temmuz sonrasında normalde

fırıncı, berber ya da bakkal olan sivillerin zaman zaman kamplara alınıp eğitildikleri, silah kullanmanın öğretiltiğini biliyoruz" dedi. Tüm bunların üstüne 696 sayılı KHK ile bu ve benzeri paramiliter güçlere yargı karşısında dokunulmazlık verilerek AKP önderliğinde kurulan ve SADAT'la başlayan paramiliter örgütlenmelere yenileri eklenmeye de başladı.

Kendi misyonunu yitirdiği için rahatsızlığın bir dışavurumu da olan bu konuşmayı art arda farklı faşist partiler takip etti. Faşizmin yeni bebeği olan İyi Parti başkanı Meral Akşener hemen peşi sıra iki şehirde silahlı eğitim kampları olduğunu duyduklarını açıkladı.

Bu bağlamda

bugün örgütlenen paramiliter güçlerin bir yandan egemen sınıflar içindeki klik mücadelesinde silahlı bir güç olarak psikolojik savaşta özel bir yer tutması yanında, özellikle halk muhalefetine karşı kullanılmak üzere ideolojik eğitime tabi tutulduğu, faşist-ırkçı gerici politik iklimle şekillendirildiği ortadadır.

Sivil faşist örgütlenmeler TC tarihinde her zaman var olmuş ve kullanılmıştır. Ancak bu süreçte örgütlenen yapıların özgünlüğü gözden kaçırılmamalıdır. Geçmişte daha marjinal düzeyde tutulan bu yapılar, belli bir kitlenin belli anda ve durumda provoke edilerek seferber edilmesi şeklinde bir işlevi olmuştur. Ya da kitlesel düzey kazandığı dönem kafatasçı ancak daha marjinal olan MHP gibi partilerin eliyle bu örgütlenmiştir. Ancak bugün bu AKP gibi oldukça geniş bir kitle tabanı olan bir siyasi partinin yönlendirmesinde hayata geçmektedir. Bu gerçeği Ortadoğu'da yaşanan

karmaşa, savaş ve barbarlık iklimiyle birleştirdiğimiz de karşımıza çıkacak tablonun boyutu daha net gözükmektedir. Düzenli ve sistemli silahlı eğitimler yanında, geniş bir kitleye sürekli silahlanma çağrısı yapan, "vatan savunması" adı altında silahlı temelde örgütlenme öğütleri veren ve bu ruh haline uygun olan bir geniş kesim söz konusudur. Bu kesim kendi gibi düşünmeyen herkesi "vatan haini", "işbirlikçi", "devlet düşmanı", "bayrak düşmanı", "din düşmanı" gören bir politik keskinlik içindedir. Ancak bu geniş kitleler için dönemseldir. Asıl işlevli ve etkili olacak olanlar özel örgütlenen, açıktan örgütlenen ve konumlandırılan amaç ve hedefi belirlenmiş paramiliter örgütlenmelerdir.

Bu kitlesel karakterli ve provokasyona hazır silahlı, eğitilmiş bir güç demektir. Bu kesimlerin kuşkusuz devletin belirlediği sınırlar dışına çıkması kolay değildir. Her ne kadar AKP eliyle örgütleniyor ve onun ideolojik saikleriyle şekilleniyor olsa da aynı zamanda devletin politikasının asli unsuru olarak biçim alan bir yanı da vardır.

HALKIN MEŞRU ÖFKESİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

Açıktır ki bu ve benzeri örgütlenmeler dünden yarına var olacaktır. Farklı isim, yüzler ve metotlarla karşımıza çıkacaktır. Lakin ana nokta devrimci ve yurtseverlerin bu konuda nasıl konumlanacağıdır. Demokratik mücadelenin sınırlarına dayandığı ortada olan bir gerçektir. Zaten demokratik mücadelenin sınırlarına dayanması faşizmin, artan yönetememe krizi karşısında gösterdiği reflektir.

12 Eylül 1980 AFC'sinde tırpanlanan haklar nasıl sokaklarda kendi meşruluğundan güç alan eylemlerle geri kazanılmışsa, bugünün tarihsel ödevi de bu konuda aynıdır. Bu ve benzeri sivil faşist örgütlenmelere Türkiye'deki belli toplumsal tabakalardan ve lümpenlikten malül sınıflardan güçlü destek geleceği kesindir. Ancak Türkiye'deki emekçi sınıflara kendi meşruluğunu anlatmak ve kendi hakları için mücadele etmesini sağlamak bizim görevimizdir. Halkın kendini koruma hakkı vardır. Bu bir örgütlenme biçimini şart koşmaktadır. Ancak silahlanmanın faşist ve gerici güçler tarafından bu yaygınlıkla yapıldığı koşullarda, tüm ezilen halkın da örgütlenmesi ve silahlanması ondan kat be kat daha meşrudur ve haklıdır.

EFRİN SALDIRISI “CELİLİ”

KOBANE ZAFERİ GİBİ

TC'nin Efrin'e başlattığı saldırıyla birlikte bu saldırının nedenleri, nereye doğru evrileceği, ne zaman ve hangi koşullarda biteceği ya da bitirileceği, Amerika ve Rusya gibi emperyalistlerin bu saldırıya hangi çıkarlar nedeniyle “yeşil ışık” yaktığı vb. sorular gündeme gelmiştir. Bu sorulara tam doğru ve kesin yanıtlar vermek şimdilik güç olsa da gerçeğin bir yerinden tutup ilerlemek mümkün. Kuds El Arabiya Gazetesi'nde çıkan bir yazının dikkat çektiği “rastlantıyla” başlayalım.

J. El Aşkar yazısında Efrin saldırısı için TC'nin kullandığı sembol ve söylemleri, İsrail'in 1982'de Lübnan işgali için kullandığıyla çok benzettiğini belirtiyor ve şöyle devam ediyor: “Türk ordusunun Suriye topraklarını istilasına ‘zeytin dalı’ adını vermesi ve 30 kilometre derinliğinde bir güvenli bölge oluşturmasına yönelik hedefin belirlenmesi, bize Siyonizm'in ordusunun 1982'de Lübnan'ı istilası ve 40 kilometre derinliğinde bir güvenli bölge oluşturması hedefine ‘Celile’ye Barış’ adını vermesini hatırlatıyor... [Ayrıca] Türk ordusunun, Suriyeli Arapların ‘Kürt’ teröristlerden kurtarılacağını iddia etmesi, Siyonizm'in ordusunun Lübnanlıları Filistinli teröristlerden kurtaracağı iddiasına benziyor.” Yazar dikkat çekici bir noktayı yakalamıştır. Daha dikkatli incelendiğinde benzerliğin argümanların ötesine geçtiğini görüyoruz.

TC, belli ki önemli bir Filistinli gerilla gücü bulduran ve İsrail'in kuzey sınırlarına komşu olan, derin bir etnik ve inançsal yarılma ve iç savaş yaşayan 1970 ve 1980'li yılların Lübnan'ını yakından incelemiş, üzerine çalışmıştır.

Lübnan işgaliyle ilgili anlatılara devam edelim: İsrail Lübnan'a girdiğinde tarih 5 Haziran 1982'dir. Gazeteci Cengiz Çandar o sırada Lübnan'dadır ve “Mezopotamya Ekspresi” isimli kitabında şöyle anlatır: “Güney Lübnan'ı silindir gibi geçen İsrail kuvvetleri Beyrut kapılarına yaklaşıyordu” saldırının üzerinden daha bir hafta geçmemişken İsrail Beyrut'a dayanmıştır.

İsrail'in Beyrut kuşatması tam üç ay sürmüş ve sonraki gelişmeler şöyle olmuştur: “Büyük güçlerin devreye girmesiyle İsrail kuşatmasını kaldıracaktı ama bunun karşılığında FKÖ Beyrut'u terk edecekti. FKÖ silahlı birlikleri ve sivil kadroları deniz yönünden Tunus'a, Yemen'e ve Ceza-yir'e; kara yönünden Suriye'ye doğru yola çıkarak Beyrut'tan ayrıldılar.” Efrin ve Efrin'i savunan SDG güçleri için Türk hakim sınıflarının hesapları da benzer olmalı. Tayyip sıklıkla “YPG'yi, YPJ'yi Efrin'den temizleyeceğiz” derken yukarıdaki manzara-yı düşünüyor olmalı.

Beyrut'u son terk eden yani son sürgün Yaser Arafat'tı. Arafat'ın Beyrut'tan çıktığı tarih olan 30 Ağustos'tan 15 gün sonra sivil Filistinlilerin bulunduğu Sabra ve Şatilla kamplarında eşine az rastlanır bir katliam yaşanmış, binlerce Filistinli İsrail askerlerinin denetiminde Falanjist milisler tarafından kesilerek, kurşunlanarak katledilmiştir. Silahlı güçlerinden arındırılmış, korumasız ve korunaksız kalmış bir halkın gösterge gösteren sonudur. TC'nin bir “yerli ve milli” milis gücü mevcut; besleme ÖSO bugünün Falanjist milis gücüdür. TC'nin besleme milisler için bir Sabra ve Şatilla planlamasına muhakkak gitmiş olmalı.

Beyrut kuşatması, Filistinli gerillaların sürgünü, Sabra ve Şatilla katliamı ve Filistin Kurtuluş Hareketi'nin dönüşümü gibi gelişmelerden çıkarılacak büyük derslerin olduğunu, düşmanın da bu deneyimleri özellikle incelediği görülüyor. Egemenler heves etmiş olsa da Efrin Beyrut olmayacaktır, buna başta SDG savaşçıları, Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere biz komünistler, devrimciler izin veremeyeceğiz.

DÜŞMAN GÜÇ GERÇEKLİĞİ EFRİN'E SALDIRININ KAYNAĞIDIR

İdlib'deki cihadist güçlere karşı, Suriye devletinin başlattığı askeri saldırı TC için tetikleyici unsur olmuştur. TC'nin denetimindeki cihadistler rejim tarafından İdlib'den sökülüp atılmaya başlandığında görüşme masalarında TC'nin eli daha da zayıflıyor olacaktı. Efrin saldırısı TC'nin İdlib'de kaybettiğini Efrin'de kazanması demektir. Yani İdlib'deki

cihadistlere karşılık Efrin'e saldırı izni almıştır TC.

“Türkiye'nin Efrin'de ne işi var?” diye bir soru sormak bizim açımızdan gereksizdir. Çünkü TC tarafında düşman kabul edilen silahlı bir Kürt Ulusal Hareketi mevcuttur. Mesele bu harekete ait güçlerin Efrin üzerinden Amanoslar'a girmesiyle sınırlı değildir. Suriye Kürdistanı'nda siyasi sistemle birleştirilmiş, askeri açıdan daha çaplı bir güç söz konusu ve TC'yi düşündüren, kıvrandıran da bu gerçekliğin kendisidir. O Efrin'e dönük saldırısı için uluslararası meşruiyetini buradan alıyor. Nihayetinde bahsettiğimiz egemen sınıflar dünyası içerisinde bir meşruiyettir. NATO dahil emperyalistler Efrin saldırısına onay veriyor ya da sessiz kalıyor olması bundandır. Gelişmelerin emperyalistlerin (bu özgülde Rusya ve Amerika'nın) çıkarlarına nasıl yansıdığı veya yansıyacağı konusu ilerleyen günlerde, emperyalistlerin konumlarını belirleyecektir. Öyleyse mevcut gelişmeler ve eğilimler nelerdir, bunlara bakalım:

DİPLOMASİ MASASININ ŞARTLARI ASKERİ SAHADA HAZIRLANIR

İŞİD'in sahadan silinmesi ve sahnedeki çekilmesiyle birlikte diplomasi, Suriye'nin geleceğini belirlemede esas unsur oldu. Astana'da başlayan Soçi'ye oradan da Cenevre'ye taşınacak bir diplomatik süreç işletiliyor. Soçi'de gerçekleşmesi düşünülen Suriye Ulusal Diyalog Kongresi Kürt Ulusal Hareketi'nin katılımının soruna dönüşmesi nedeniyle erteleniyordu. 29-30 Ocak'ta gerçekleşmesi planlanan Soçi toplantısına TEV-DEM ve ENKS'den kalabalık bir heyetin dahil olacağı Rusya tarafından açıklanması önemli bir gelişmeydi.

Rejimin İdlib'de Tahrir El Şam'a, TC'nin de Efrin'e saldırmasıyla Soçi toplantısının koşulları fiilen ortadan kalkmış oldu. Her ne kadar Soçi'ye katılım yönünde PKK tarafından (M. Karayılan) bir yaklaşım sergilenmişse de PYD önderliğindeki TEV-DEM Efrin'e saldırı koşullarında Suriye için bir ulusal diyalog kongresi toplanamaz diyerek toplantıya katılmayacağını açıklamıştı. Ve Soçi uzlaşması Efrin saldırısının seyrine göre biçimlenmek üzere başka bir tarihe kalmıştır.

Suriye'nin birliği, üzerinde mutabakat sağlanmış bir konudur. Suriye'nin geleceğine dair yürütülen diplomasi, savaşan tarafların çıkarlarıyla ilgili bir uzlaşma yakalama sorunudur. TC'nin Kürt ulusunu ve Kürt ulusal çıkarlarını dışlayan tutumunun Suriye gerçekliğinde hiçbir karşılığı

Efrin
TC'nin çiğneye
değil ve olmayacak da
Siyonist İsrail'e öykünü
öküze benzemek i
kurbağa gib

"LE'YE BARIŞ" GİBİ DEĞİL Bİ SONUÇLANACAK!

birliğinin engellenmesine dönük bu ve benzer hamleler çok daha önce baba Esad döneminde rejim tarafından yapılmış, Rojava'nın Fırat'ın batısına denk düşen bölgesine Arap aşiretler aktararak, bir "Arap kemeri" oluşturulmuştur.

2011 sonrası yaşananlar Rojava'nın birliğine doğru bir sürecin işlenmesine imkan vermişse de TC'nin Cerablus, Azez, Mare bölgesini işgali şimdilik buna engel bir sonuç üretmiştir. Bu bir bakıma Suriye devletinin, TC eliyle kendi projesinin gerçekleştirmiş olmasıdır. İşgali altındaki bölgelerde TC'nin kalıcı olacağı ya da bölgeyi kendine katacağı (Hatay gibi)

ihtimali ise günümüzde geçerli değil.

TC'nin Efrin'i dahil ederek geniş bir bölgeye, İdlib'deki cihadistleri ve Türkiye'deki mültecileri yerleştirme açıklaması PYD tarafından da ciddiye alınmış olmalı ki Efrin Özerk Yönetimi adına Suriye devletine çağrı yapılmakta, askerlerini göndererek Efrin'i savunmaları istenmektedir. Bu çağrıya yanıtın olumsuz olması şaşırtıcı değil. Çünkü TC yönetimi Esad rejimi için can düşmanı da olsa yapılan Suriye hakim sınıflarının çıkarlarıyla örtüşen bir hamledir.

Efrin'in yanı sıra Menbiç'e yönelik bir saldırı olacağını SDG'nin Fırat'ın doğusuna doğru atılmak isteneceğini öngörebiliriz. Bu saldırı ne zaman ve nasıl olur bilinmese de Kürt Ulusal Hareketi'nin Efrin gibi Menbiç saldırısını da kabullenmeyeceğini ve en kararlı bir direnişle karşılayacağını biliyoruz.

**"OYUN KURUCU"LUKTAN
"OYUN BOZUCU"LUĞA
TC'NİN İRTİFA KAYBI**

TC yakın zamana kadar bölgedeki ro-

lünü ve yerini tanımlarken "oyun kurucu" diyordu. Kobane Direnişi'yle başlayan ve Suriye sahnesine Rusya ve İran'ın aktif olarak girdiği (2015 Eylül) süreçten itibaren kaçınılmaz bir rol değişikliğine gitmiş ve "oyun bozucu" demistir yeni misyonuna.

TC bu kavramı açarken emperyalistler özellikle Amerikan emperyalizmi başta olmak üzere diğer bölge güçlerine kadar genişletiyor olsa da bunun kof bir şişirme olduğunu biliyoruz. Aslında TC daha gerçekçi bir rol tanımlamıştır. Yalnız bozmaya çalıştığı "oyun", şişirdiği gibi yedi düvelin değil Kürt ulusal çıkarları yönünde hareket eden Kürt Ulusal Hareketi'nin politikası ve pratiğidir. Rojava'nın birliği ve bunun üzerinden şekillenen Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu TC'nin hedefindeki politikadır, TC bu politikaya engel olmak, onu bozmak istiyor.

TC'nin oyun bozuculuğu emperyalistlerin izin verdiği kadardır. Önce Cerablus şimdi de Efrin'e saldırı bu izinlerin sonucudur. Aynı sürecin Menbiç için işlenmesi yönünde Kürt direnişi dışında kayda değer bir engel yok. Rusya için sorun Suriye'de elde ettiği kazanımlarla birlikte Suriye'nin inşa edilmesidir. Efrin'i, Cerablus'u, Menbiç'i kaybetmiş ve Fırat'ın doğusuyla kalmış bir Kürt ulusal yapısı Rusya için endişe kaynağı olmayacaktır. Aynı durum ikinci başoyuncu ABD için de geçerlidir. ABD'nin yanı sıra tartışma götürmez bir biçimde TC'nin yanındadır. O ezilen Kürt ulusunun çıkarlarını değil, tam tersine uşağı olan Türk hakim sınıflarını korur, savunur. Hem Rusya ve ABD'den hem de diğer emperyalist ülkelerden gelen "Türkiye'nin güvenlik kaygısını anlıyoruz" açıklamaları bu basit gerçeğin yansımalarıdır. ABD Dışişleri Bakanı R.Tillerson "askeri başarılar siyasi geçiş sürecinin garantisi değil" derken sahadaki kazanımlarına güvenen YPG/SDG'de dahil tüm güçleri uyarıyordu. Sahadaki durum belirleyici olmakla birlikte "oyun kurucu" olan emperyalistlerin çıkarları, istekleri ve son sözü söyleme hakkını nasıl da kendilerinde bulduğunu gösteriyor.

İktisadi ve siyasi durum emperyalistler arası çelişki üzerinde daha kızıştı-

rıcı bir etki yapmaya devam ediyor. Koşullar bir dünya savaşını olgunlaştırırken, emperyalistlerle yarı-sömürgeler arasındaki ilişki itme ve çekme diyalektiği içerisinde, yer yer yarı-sömürgelerin "bağımsız" davrandığı ya da TC gibi "eksen değiştirdiği" görüntüleri oluşturuyorsa da gerçek durum yarı-sömürgelerdeki bağımlılık düzeyinin çok daha güçlü olduğudur. TC elbette Rusya'yla iş tutuyor ama bu "batı" emperyalizmi zinciri dahilinde kaldırılabılır düzeydedir. Her halükarda TC emperyalist zincirin önemli bir halkasıdır ve emperyalistler bu halkayı zayıflatacak hamleden uzak dururlar. ABD'nin kabaca söylesek Kürtler için TC'yi gözden çıkartması mevzu bahis olamaz. Dolayısıyla Kürt cephesinden gelen "bizi yalnız bıraktılar" sözü boş bir yakımadır. Ortada bir "kandırma" olmadığını da belirtmeliyiz. ABD, Rusya gibi dünya karşı devrim cephesinin mızrak uçları olan, emperyalistler Kürt Ulusal Hareketi'nin değil, karşı devrimin üssü olan TC'nin yanında olurlar.

ÖKÜZE ÖYKÜEN ŞİŞKİN KURBAĞA

Ama "zor oyunu bozar!" Efrin, Cerablus değil, SDG'de IŞİD değil. Ezilen bir ulusun örgütlü, bilinçli gücüdür YPG/YPJ. Haklılığından aldığı güçle direndiği ve savaştığı için "NATO"nun ikinci büyük askeri gücüne sahip bir devlete karşı tereddütsüz direniyor, savaşıyor. Peki işgalci TC ve ordusu ne için savaşıyor? Bu katliamcı, faşist devlet ve ordusu birincisi "oyun bozmak" ikincisi ise genelde Türk hakim sınıfları için, özelde ise iktidar klüğünün, iktidar gücünü pekiştirmek ve uzatmak için...

Fakat Avesta Xabur'un anlattığı gibi Efrin TC'nin çığneyeceği bir lokma değil ve olmayacak da. TC Lübnan işgalcisi Siyonist İsrail'e öykünüyor olabilir ama sonu öküze benzemek için kendini şişiren kurbağa gibi olacaktır.

Engels bir eserinde kahramanlık çağının bittiğini söylemişti. Doğrudur; şimdi halklar kahramanlaşıyor!

yoktur. TC'de bunun bilincindedir fakat o kendi politikasını koruyarak ve dayatarak düşmanın ileri hedeflerine set çekmekte, mevcut durumun gerisine itmeye çalışmaktadır. Aslında TC'nin güttüğü bu politika ABD ve Rus emperyalizminin de Suriye, İran, Irak gibi bölge devletlerinin de işine gelmektedir. TC'nin Cerablus'a saldırısı ve binlerce km²'lik b i r alanı kontro l eder duruma gelmesi tamamen çıkarların örtüşmesiyle ilgiliydi. TC Cerablus'u içerisine alan bölgeyi kontrol ederek hem Rojava'nın birliğine kama gibi saplanmış hem de bölgede kaymakamlık, emniyet müdürlüğü, jandarma vs. kurarak bir Türk misyonu inşa etmiştir. Bugün Efrin saldırısını gerekçelendirirken de "üç milyon Suriyeli mülteciyi ve İdlib'deki cihadistleri bölgeye yerleştireceğiz" diyerek benzer bir plandan bahsediyor. Rojava'nın

rin
ceği bir lokma
a. TC Lübnan işgalcisi
üyor olabilir ama sonu
çin kendini şişiren
bi olacaktır.

le ilgiliydi. TC Cerablus'u içerisine alan bölgeyi kontrol ederek hem Rojava'nın birliğine kama gibi saplanmış hem de bölgede kaymakamlık, emniyet müdürlüğü, jandarma vs. kurarak bir Türk misyonu inşa etmiştir. Bugün Efrin saldırısını gerekçelendirirken de "üç milyon Suriyeli mülteciyi ve İdlib'deki cihadistleri bölgeye yerleştireceğiz" diyerek benzer bir plandan bahsediyor. Rojava'nın

Sürece Yön Vermek ve Eksikliklerimizi Aşmak İçin Bir Adım Öne Atılalım!

Devrim mücadelesinde yer alan her birey için, ilerlemek ve devrim mücadelesindeki kararlı duruşunu yükseltmek her daim gündemdedir. Kişiler mücadele içerisinde yaşadıkları çelişkileri giderdikçe ve mücadelenin yüklemiş olduğu sorumluluklar arttıkça, bir yenilenme, ilerleme ihtiyacı açığa çıkar. Bu ihtiyaca yanıt olmak, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda bir gelişimi gerektirir. Şüphesiz bu gelişim bugünden yarına yaşanan sınırları net olan bir durum değildir. Kişiden kişiye, yetenek, olanak, kapasite ve gelişim isteği temelinde değişen, bir sürecin bütünüdür. Fakat bunlar içerisinde esas olarak öne çıkan olgu kişilerdeki gelişim isteğidir. Gelişimi, ileriye doğru bir gelişimi istemek, özellikle ne istediğini, ne için istediğini bilen bir birey için önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü bunun altında ideolojik bir şekilleniş yatmaktadır. Bireylerin ideolojik duruşları da ileriye ve geriye doğru değişen bir durumdur. İdeolojik netlik bireylerde istemenin temelini oluşturur. Yapma ve cüret etme cesaretini oluşturur. Bu bakımdan istemek ve neyi nasıl istediğini bilmek, bu bilincin ise farkında olmak önemlidir.

İçinden geçtiğimiz süreçte Proletarya Partisi içinde yaşanan sağ tasfiyecilerle bir ayrılıkla sonuçlanmış ve Komsomol da bu tasfiye sürecinden etkilenmiştir. Sürece yön vermek ve eksikliklerimizi aşmanın yolu bir adım öne atılmakla gerçekleşebilir.

Bugün hakim sınıfların devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere dönük topyekun saldırı ve diz çöktürme politikası Efrin'e dönük işgal saldırısıyla boyutlanmıştır. Devletin başta medya olmak üzere tüm aygıtlarının büyük bir uyum biçiminde işletilerek ve şovenizm bir kez daha hortlatılarak bu saldırı sürdürülmektedir. Bir haftayı dolduran ve adına "Zeytin Dalı Harekatı" denilen saldırı direniş ile karşılık bulmuş ve istenilen "ilerleme" sağlanamamıştır. Bu saldırının yaşayacağı başarısızlık iktidar nezdinde hali hazırda yaşanan siyasal krizi ciddi bir boyuta taşıyacağından şüphe yoktur. Halka yönelen saldırılara karşı barikat olmak, kitlelerin yükselen öfkelerinin önünde ve içinde olmak için hazırlanmak... Yaşanan süreci karşılamak için gençlik mücadelesinin militan bir çizgiye çekilmesi elzemdir.

Gençlik mücadelesinin dinamizminin yarattığı/yaratabileceği muazzam enerji egemenleri özellikle Gezi İsyanı sonrası gençliği "dizginleme" politikalarını daha da arttırarak hayata geçirmeye zorlamıştır. Bu saldırı dalgasının genel devrimci dinamiklere dönük saldırı dalgasından ayrı olmadığını belirtmemiz gerekiyor.

Özellikle ideolojik tasfiye rüzgarlarının etkisi altında bir yalpalanma ve sağa savrulmuş söz konusudur. Gelişen birçok pratikte doğru bir tutum takınılmamakta, egemenlerin çeşitli saldırılarına karşı ciddi bir duruş sergilemekte birçok devrimci örgüt açısından çeşitli pratiklerde reformist

netlik üzerinden yükseleceğini kavramaktır. Halk gençliğinin onurlu mücadelesine öncülük etme kararlılığı ve cüretidir.

Sınıf mücadelesinin çeşitli dönemleri özel ve özgün yanlar barındırır. Bu nedenle komünist gençliğin yönelimi örgütü hazırlama, örgütü inşa etme ve

da devrim, kitlelerin eseridir. Devrimi yapan kitlelerdir. Kitlelerin yapıcı ve yıkıcı gücünü açığa çıkartan ise örgüttür. Devrimi isteyen birey olmakla, devrimin olması gerektiğini düşünmekle, devrimci mücadeleye kanalizasyonla olmakla, devrimi yapma iddia ve cüretine soyunmak farklı durumlardır ve farklı ideolojik duruşlara tekabül etmektedir. Şüphesiz her bir yaklaşım kendi içerisinde anlamlı ve bir o kadar da onurlu bir duruşun ifadesidir. Fakat burada bahsedilen her farklılığın da tekabül ettiği birbirinden farklı örgütlenmeler söz konusudur. Sınıf mücadelesinde esas olan komünist parti ve onun yan örgütleridir. Yani devrimi yapma iddia ve cüretinde olmak esas olan. Dolayısıyla en ileri ideolojik duruşun ifadesini yaşamaktır esas olan.

Ne istediğini bilmek ve ne için ilerlenilmesi gerektiğini bilmek, bilinçli bir ilerlemenin ve "nitelik değiştirmenin de" ön koşulu olmaktadır. Devrimci gençlik saflarında mücadelede öne çıkmak ve ilerlemek isteyen onlarca genç devrimci vardır. Devrimci gençlik samimiyet ve kararlılık temelinde bir beyanda bulunmaktadır. Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin yükseltilmesi gerekliliğine dair duyulan bir inançtır bu beyan aynı zamanda. İlerlemenin temeli bu beyanı, bu mücadelenin öncüsüyle buluşturmasıdır. Yarının devrimci önderleri, komutanları, militan ve yiğit savaşçıları bu buluşmadan doğacak enerjinin ürünü olacaktır.

Ne istediğini bilmek ve ne için ilerlenilmesi gerektiğini bilmek, bilinçli bir ilerlemenin ve "nitelik değiştirmenin de" ön koşulu olmaktadır.

anlayışların peşinden sürüklenmek doğal bir hal almaktadır. Bu tablo içerisinde ideolojik netlik zorlaşmakta ve aynı oranda artan bir değere kavuşmaktadır. Özellikle silahlı mücadele, illegal mücadele, örgütlü mücadele gibi kavramlar en çok tartışılan ve en çok bilinç bulanıklığı yaratılan kavramlar haline getirilmek istenmektedir. Hiç kuşku yok ki bu yaşanan ideolojik aşınmada Gezi İsyanı ve sonrası süreçteki militan çizginin seçim ve referandum gibi sistem içi arayışlara heba edilmesinin büyük payı vardır.

Bir adım öne atılma yaratılan karanlığa, belirsizliğe karşı savaşma çağrısıdır. Komünist gençliğin saflarını büyütme. Geleceğin bu ideolojik

halk gençliğinin en geniş kesimlerini kucaklayacak bir yapıya dönüştürme temelindedir. Halk gençliğinin önünde doğru bir kurmaylık gerçekleştirme, doğru hedeflere yönelip bedel ödemek ve ödetmek, halk gençliğinin devrimci mücadelesine yeni mevziler kazandırmak ve yeni mücadele mevzileri hazırlamak komsomolun anda öne çıkan sorumluluklarıdır. Bu sorumluluklar, komünist gençliğin iddialarını da bu temelde geliştirmektedir. Diğer bir temel ise halk savaşının komünist kurmayının ihtiyaçları ve yönelimleri doğrultusunda şekillenmektedir.

Devrim mücadelesi karmaşık ve uzun soluklu, zorlu ve olabildiğince onurlu bir mücadeledir. Tüm bunların yanın-

Efrin'de Savaş, Direnişte Kadın

Düşmanın savaştığı her şeyi destekleyeceğiz, düşmanın tutunduğu her şeyle savaşa çağız.* Kadınlar cephesinden dostlarımız ve düşmanlarımız konusu üzerinde önemli tartışmalar yürütmeye ihtiyaç duyulan bir konudur muhakkak. Şimdilik erkek egemen sistemin sarıldığı her olgu, politika, kurum ve anlayışın düşmanımız, bunun karşına dikilen her hareket ve anlayışında dostumuz olduğunu belirtelim. Kadının toplumsal güncel konumunu bir cins olarak tarihsel ezilmişliğinden başlamadan ele almak doğru olmayacaktır. Bu sebeple kadına dair her cümleye tarihsel ezilmişliğimizle başlıyoruz/başlamak zorundayız. Toplumsal rollerimizi sistemin cinsiyet politikasıyla açıklamak 'bu rollerin nasıl oluştuğunu hâkim erkek cinsinin toplumsal üretim ilişkilerindeki konumu bakımından ele almak' yani kadın sorununu tarihsel materyalist dünya görüşü ile sorgulamak ve çözümlü bu yöntemle geliştirmek zorunludur. Marks "insanlık tarihi sınıf savaşmaları tarihidir" derken kadınların bu savaşındaki rolünü incelemese de bu incelemenin hangi yöntemle yapılacağını bizlere öğretmiştir.

Kadın sorununu güncel görevlerimiz ekseninde ele almaya ihtiyacımız var. Sınıf savaşında görevlerimiz çok yönlü sorumluluklar içerse de bunların arasında bugün en önemlilerinden birisi, devletin Efrin saldırısına karşı görevlerimizdir. Bugün Efrin'i sahiplenmek, Efrin için direnmek önceliğimizdir. Sistemin bize dayattığı kadınlık rolleriyle mücadeleimiz geliştikçe toplumda ve mücadelede yerimiz değişecek, nesneleştirilmeye çalışıldığımız her alanda erkek ve kadın arasındaki rol dağılımları ters yüz olmaya başlayacaktır. İlerleyişimizi belirleyecek olan toplumsal rollerle, mücadelede kadının özneleşmesi ve kadın bilincinin devrimci tarzda üretilmesidir. Politikalarımızı kadın eksenli üretmediğimiz sürece bu gelişim mümkün olmayacak ataerki karşısında edilgen kimliğimiz değişmeyecektir. Kadın sorunu devrimci mücadelede önemli bir turnusol kâğıdı işlevi görecektir. İçinden geçtiğimiz süreç birçok alanda cinsiyetçi politikalara karşı geliştirdiğimiz kadın eksenli politikaların damgasını vuracağı bir süreç olmak zorundadır. Kadınların devrimci mücadelede konumlanması, erkek egemen politikalarda kadını görünmezliğe ve toplumsal rollerine hapseden anlayıştan kurtulamamıştır. Son yıllarda yükselen kadın mücadelesi önemli kazanımlar elde etse de halen bu sorunsal ortadan

kalkmış değildir ve daha uzun süre bu mücadelemiz sürecektir.

Savaşta kadınların konumlanması, toplumsal rollerin devrimci saflardaki yansımalarıyla karşılaşmakta, kapışmakta devrimci saflarda da cinsiyet mücadelesi sürmektedir. Mücadelede özneleşmeden, savaşta önderleşmeden kadın sorununa doğru bir perspektifle çözüm üretemeyiz. Kadının özneleşme ve önderleşme sorunu bütün alanlarda erkek egemenliğine karşı mücadele ile gelişecek ve büyüyecek kadın dayanışmasıyla yani çelişki yasası gereği zıtların savaşımı gereği kapışma sürdürülerek ilerleyiş sağlanabilecektir. "Bilgisizler ya da hilekarlar" der August Bebel ve şöyle devam eder "gerek kadın ile erkek, gerekse yoksul ile zengin arasındaki ilişki için, 'bu ezelden beri böyledir ve ebediyen böyle kalacaktır' iddiası her açıdan yanlış, yüzeysel ve uydurmadır." "Ne doğada ne de insan hayatında hiçbir şey 'sonsuz' değildir; sonsuz olan tek şey değişimdir, başkalaşım"dır."**Çelişkinin iki yönü arasındaki savaşımın mutlaka bir değişime yol açacağını aksi fikirlerin ise diyalektik materyalist dünya görüşü açısından hiçbir bilimselliğinin olmadığını belirtir. Bin yıllardır bir cinsin bir başka cins üzerindeki tahakkümü ezilen cins olan kadınların mücadelesi ile değişecek cinsler arası eşitlik gerçekleşinceye kadarda bu savaşım bitmeyecektir.

Kadınlar birçok cephede mücadele etmektedir. Bu kadınların çok yönlü ezilmişliğiyle ilgilidir. Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürü politikalarının başkahramanları her zaman kadınlar olmuş bu duruma karşı savaşımında da kadınlar başkahramanlar olmak zorundadır. Ulusal, sınıfsal vb. fiili savaş süreçleri açısından da böyledir. Savaşta bizlerin konumları ataerki bir anlayışla düzenlenerek pasif bir rolle sınırlandırılmıştır. Ve savaşa erkek egemen akıl yön vermektedir. Erkek egemen savaş alanlarında kadınlar geri cephede konumlanmaya zorlanmıştır. Bu durum ancak bizlerin itirazı ve mücadelesiyle değişecektir.

Emperyalistlerin Ortadoğu'daki saldırı ve işgalleri ile DAİŞ'e karşı mücadelede kadınların, özellikle Kürt kadınlarının mücadelesi öğretici ve bizlere ilham olmaya devam ediyor. Bedenlerimizin savaş arenası olarak görüldüğü, kadınların savaş ganimeti olarak değerlendirildiği, kadına her türlü şiddetin meşrulaştırıldığı dünyamızda kadın kimliğimizi savunmak, erkek egemen savaş

yöntemlerini ters yüz ederek savaşta komutanlaşmak mümkün olacaktır. Kendi edilgenliğimize açtığımız savaşta şiarımız "yapılamaz denileni yapmak", "başaramaz dediklerini başarmak" olacak.

Hepimizin malumu TC günlerdir Efrin'i havadan bombalamakta kara birlikleriyle sınırları aşarak saldırmaktadır. TC'nin Efrin'e yönelik saldırı ile savaş ve kadın gerçekliği içinden geçmiş olduğumuz süreci derinlemesine ele almayı zorunlu kılmaktadır. Şovenizmin hortlatıldığı böyle bir süreçte bizler Efrin'le dayanışma içerisinde olarak devrimci savaşımımızı yükseltmeliyiz.

'Dünyada temiz savaş yoktur; her savaş bir ölçüde kirlidir ve savaşlar ancak haklı ve haksız' diye ayrılabilir. Efrin halkının TC'nin işgal girişimine karşı direnişi haklıdır ve TC'nin işinin sandığı kadar kolay olmadığı bilinen bir gerçekliktir. Haksız savaşa karşı mücadelenin büyüyen devam edeceğini Kobane, Rojava deneyimlerinin tarihsel kazanımlarından biliyoruz. Emperyalistlerin onayıyla girişilen bu savaşta Efrin'de boğulmak istenen kadınlar, mağdur değil savaşçı kimlikleriyle gereken cevabı erkek egemen Türk hakim sınıflarına verecektir. Kobane için "düştü düşecek" diyen R.T. Erdoğan "millilik ve yerlilik" nutukları çekerek giriştiği bu macerada ilk cevabı kadınlardan alacaktır. Efrinli kadınlar haklı ve meşru mücadelelerinde savaşmayı Arin'den, Slav Heval'den, Şirin, Ruhan, Berivan, Hamera ve yüzlerce yiğit kadından öğrendikleriyle ilerleyeceklerdir.

Emperyalistlerin 'DAİŞ'le mücadele ediyoruz' diyerek Suriye özgülünde gerçekleştirdikleri çıkar dalaşında, görülmektedir ki DAİŞ'i yok etmek gibi bir amaçları yok, hiçbir zaman da olmadı. Biliyoruz ki Suriye'de gerici çeteleri besleyip büyüten de aynı em-

peryalistlerdir. Bilinen bu gerçekler bir yana DAİŞ'le mücadele konusunda YPJ'nin rolü ve savaşta önderleşme ve mücadelesi dünya kadınlarına ilham olmaya devam ediyor. Kadınlar tarafından öldürülürse "cennete gidemeyeceği" ve "şehitlik mertebesine varamayacağı" korkusuyla kadına yönelik her türlü saldırıyı kendine hak sayan DAİŞ çetelerine, en iyi yanıtı yine kadınlar vermiştir. Kobane, Rojava direniş ve zaferleri bu açıdan tarihsel öneme sahiptir. Erkek egemen sistemin "önce kadınları öldürün" parolası korkularının yansımasıdır. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda Suriye'de giriştikleri vekalet savaşı Ortadoğu'yu yeniden haritalandırma politikalarından bağımsız ele alınmaz. TC'nin işgal saldırısının amacında bu emperyalistlere uşaklığından azede değildir. İşgalin amacı faşist Türk devletinin içte ve dışta Kürtleri en büyük düşman olarak görmeyle ilintili olmakla birlikte, Efrin saldırısı S.Kürdistanı'nda ki Kürtlerin büyük bedeller ve kahramanlıklarla elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmak ve bu kapsamda uşaklığını ettiği ağababalarının da onayıyla bu savaşa giriştiği aşikârdır. Bu saldırı aynı zamanda Soçi öncesi elini kuvvetlendirme hamlelerinden biridir.

Nasıl ki Kobaneli, Şengalli, Rojavalı Kürt, Ezidi, Arap kadınlar YPJ öncülüğünde tecavüzcü DAİŞ çetelerine gereken cevabı verdilerse Efrin'de de durum değişmeyecektir. Bizler de her ulustan Türkiyeli kadınlar olarak bu savaşta kadın bilinciyle Efrin'in yanında yerimizi alacağız. Kadın dayanışmasını büyütüp, direnişi yükselteceğiz.

*İhtilalin Özü, Mao Zedung, s. 12

**August Bebel,

Kadın ve Sosyalizm s. 12-13

Çıkardığımız Dersler Işığında Hatalarımızdan Arınacağız!

Proletarya Partisi saflarında patlak veren sorunlar örgütsel görünümlü bir yansıma sahne olsa da özünde ideolojik-politik bir farklılık ve kopuşu ifade etmektedir. Bolşevik parti anlayışının iğdiş edilmesi, program ve çizginin tahrif edilmesi, reformizmin kutsanması gibi sıralanacak arkaplan özelliklerine sahip sorunlarımızın, sınıf mücadelesiyle kopmaz ilişkisi içinde tanımlanması gerekir. Bu tanımlama örgüt olma sorunlarımıza da kimi noktalarda ışık tutacak ve nereye yönelmemiz gerektiği konusunda da ipuçları verecektir.

Proletarya Partisi'nin yakın tarihte yaşadığı süreç, ders çıkarılması gereken bir dizi noktayla birlikte geride kalmıştır. Yakın tarihte yaşananlar, bir dönemin ya da bir sürecin devri veya kapanması olarak görülmemeli, kavranmamalıdır. Ayrışmayla netleşen sorunların kaynağı ve zemini varlığını güçlü şekilde korumakta ve doğru müdahale ve yönelim belirlenmediği durumda yeni sorunları karşımıza çıkaracaktır. Uzun döneme yayılan ve yıpratıcı bir nitelik kazanan tartışmalar, Proletarya Partisi'nin sorunlarını çok daha belirgin bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Bu sorunların neler olduğunu sıralamaya kalkıştığımızda hayli uzun bir liste oluşacaktır. Ancak esas olan bu sorunlar yumağının içinde, diğer bazı sorunlarımızın çözümünü de kapsayan esas olanlarını tespit etmek ve bunlara yönelmektir.

En genel ifadeyle her dönem olduğu gibi bu dönemde de belirleyici olan önderlik sorununu hangi noktalardan ele alacağız ve önderliği hangi temel noktalarda tartışacağız. Genel bir önderlik vurgusunun yerine mevcut önderliğin sorunlarını nerede somutlayacağız. Ya da örgüt olma sorunumuzu hangi noktalarda masaya yatıracağız ve örgüt olma özelliklerini yıkıma uğratan hangi noktalara yöneleceğiz gibi... Yani genel ifadelerden ve genel tespitlerden kaçınarak, sorunlarımızda yüzeysel değil, derinlemesine bir kavrayış oluşturmak durumundayız. Mevcut hastalıklarımızın hangisinden öncelikle kopuş sağlaya-

cağız, hangi olumlu özellikleri büyütmeğe çabalayacağız. Bu soruları daha da arttırabilir ve çoğaltabiliriz.

Proletarya Partisi saflarında patlak veren sorunlar örgütsel görünümlü bir yansıma sahne olsa da özünde ideolojik-politik bir farklılık ve kopuşu ifade etmektedir. Bolşevik parti anlayışının iğdiş edilmesi, program ve çizginin tahrif edilmesi, reformizmin kutsanması gibi sıralanacak arkaplan özelliklerine sahip sorunlarımızın, sınıf mücadelesiyle kopmaz ilişkisi içinde tanımlanması gerekir. Bu tanımlama örgüt olma sorunlarımıza da kimi noktalarda ışık tutacak ve nereye yönelmemiz gerektiği konusunda da ipuçları verecektir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki genel olarak yaşanan tasfiyecilik hareketimizin bu sürecinde önemli derecede etkili olmuştur. Devrimci saflarda ve bizde tasfiyecilik, emperyalizmin dünya çapında başvurduğu çok yönlü saldırılar ve bu doğrultuda Türk hakim sınıflarının saldırılarının basıncı altında umutsuzluğa, yıkıma kapılan, küçük burjuva aydın kararsızlığı olarak ortaya çıktı. Küçük burjuva tabakalardan gelen ve kolektif tarafından yeterince dönüştürülemeyen unsurlar ideolojik-siyasi tasfiyecilikle, Bolşevik parti ve örgüt tasfiyeciliğine savruldular.

Yaşadığımız bu sorunların hiçbirisi sınıf mücadelesinde yaşanan gelişmelerden bağımsız ele alınamayacağı gibi çözüm de yine sınıf mücade-

lesinden bağımsız kavranamaz. Bu noktada üzerinde durulacak temel noktalara değinmekte ve tartışmakta fayda vardır. Arkaplan aktarımında üzerinde durulması gereken noktalardan biri devletin geliştirdiği çatışmasızlık ortamı ve reformizmin ülkemizdeki güçlü bir akım olarak varlığını sürdürmesidir. Ve en önemlisi de bu olguların saflarımızdaki izdüşümü, etkisi ve sirayet ettiği düzeydir. Zira ne çatışmasızlık durumu ne de reformist dalganın bu süreçteki kabarıışı bizim dışımızda cereyan etmemiş aksine bizi de etkilemiştir.

Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü mücadelede bir aşama olarak yaşanan çatışmasızlık ortamı, devletin de benimsediği ve onayladığı bir politika olarak hayata geçirilmiştir. A. Öcalan'la yapılan görüşmeler ve kurulan masa, Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiye edilmesinin bir aracı olarak kurulmuş ve buradan istenildiği sonuç ve başarı sağlanamadığı durumda, masanın dağıtılması da hiç zor olmamıştır. Çatışmasızlık sürecini ulusal hareket güç biriktirme ve olası savaş sürecine hazırlık olarak işletmiş ve bu konuda belli bir başarı da yakalamıştır. Ancak bu dönemin bizdeki karşılığı durumun özgünlüğünü kavrar nitelikte olmamıştır. Bu elbette önderlik kapsamında incelenmesi, tartışılması gereken bir konudur. Bu dönemde "ezber" bozan bir tarz geliştirilememiş ve dönemin özelliklerine bağlı taktik politika ve yönelim saptanamamıştır.

Düşman saldırılarının bugünkü gibi

yoğun olmadığı süreçlerde, koşulların yarattığı olanak ve imkanlar doğru ve yaratıcı bir politikayla ele alınmamış, sürecin karakteri stratejimize uygun çözümlenerek devrimci pratikle buluşturulamamıştır. KP'nin illegal çalışma ilkesi bu dönem içinde ciddi boyutlarda tahribata uğramıştır. Legal faaliyetin önü bizzat devlet tarafından açılmış ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanılmıştır. Bu süreç düşman bilincinin zayıflamasını da beraberinde getirmiş, doğruların hatırlandığı koşullar devletin dizginsiz saldırılara başladığı dönem olmuştur.

Ülkede süregiden atmosfer reformist hareketlerin güçlenmesini beraberinde getirmiş, seçimler bu rüzgarın güçlenmesinde ciddi bir adım olmuştur. Haziran seçimlerinde HDP rüzgarının etkisi bizleri de içine alarak yol almıştır. Kürt ulusuna karşı yerine getirilmesi gereken asli görevlerde sağlanamayan başarı, seçimler aracılığıyla yerine getirilmeye çalışılmıştır. Bu dönemler de yapılan çalışmaların, yürütülen faaliyetlerin yarattığı etki örgütümüzün reformizme araladığı kapının örnekleriyle doludur.

Burada kavranması gereken nokta belirlenen taktik politikanın yanlışlığı değildir. Çıkarılması gereken belirlenen politikanın kavranışı ve hayata geçirilişindeki sorunlardır. Diğer yandan ise Proletarya Partisi'nin güçlü ideolojik mücadele ile bu akımlarla arasına net ayırım çizgileri koymadaki yetersizliği ve eksikliğidir. İdeolojik mücadelede ki zayıflık, bu akımlarla aramızdaki mesafeyi zayıflatmasının ötesinde örgütün bu akımlara kapı açmasını ve ciddi düzeylerde etkilenmesini de beraberinde getirmiştir.

Bu sürecin toplamında sınırları oldukça daraltılmış illegal faaliyet zayıflamış, illegal örgüt ruhu deforme olmuştur. Kimi dönem yürütülen kampanya faaliyetlerinde bu durumun hareketimizde tehlikeli bir boyut almaya başladığı kendini somut olarak göstermiştir. Örgütün bu gerçekliği görülmüş ancak yeterli müdahaleler geliştirilememiştir.

Legal partiler üzerinden yürütülen kitlesele faaliyetler göz doldurmakta, demokratik mücadeleler daha örgütlü bu partiler tarafından yürütülmekteydi. Nihayetinde bu partiler aracılığıyla çeşitli kazanımlar elde edildiği durumda illegal mücadeleyle hedefe ulaşıp, ulaşılamayacağı sorgulamaları başlamıştır. "Kitleleri illegal partide örgütlemek zor" yaklaşımı üzerinden gündeme getirilen tartışmalarla, legal partilerde yoğunlaşması gereken faaliyetler ve merkezi platform tarzı örgütlenmelerin ku-

rulması gerektiği gündemleştirilmeye çalışılmıştır. Devrimci hareketlerin ciddi boyutta reformizmin etkisine girdiği koşullarda, daha sağlam bir duruş göstermek ancak güçlü ideolojik şekillenişle ve bu şekillenışı yaratacak güçlü ideolojik mücadeleyle mümkün olabilirdi. Ki hareketimizde bu noktalarda da ciddi yetmezlikler yaşanmaktaydı. Kendi içinde liberalizmin hakim olduğu anlayış ve yaklaşımla zayıflayan iki çizgi mücadelesinin, dışarıya yansımaları bu akımlarla güçlü ideolojik mücadelelerin yürütülememesi olmuştur.

GEZİ İSYANI VE YANSIMALARI

Gezi İsyanı ülkemiz sınıf mücadelesi tarihindeki en kitlesele kalkışma olarak tarihe geçti. İsyanın fitili Taksim Meydanı'nda ateşlenmiş ve çok kısa bir zamanda neredeyse tüm ülkeye yayılmıştı. Bu görkemli isyana ha-

Sınıf mücadelesinin böylesine sertleştiği dönemler aynı zamanda ciddi sınavları da içinde barındırır. Zira koşulların daha ılıman olduğu dönemlerde yürütülen faaliyetin yerini, daha fazla bedel ödenmeyi gerektiren bir dönem başlamıştır.

zırlıksız yakalanılmış, harekete önderlik etme kabiliyetinin olmadığı durumda, etkileme ve öznesi olma konusunda sorunlar yaşanmıştır. Bu sorunları kaba anlamda kitle hareketine önderlik etme kabiliyeti olarak tartışmak doğru değildir. Bu noktada tartışılması gereken esas mesele devrim bilinci, devrim yapma iddiası ve kitlelerin rolünün kavranmasıdır. Dönüp bakıldığında bu noktalarda esaslı kırılmalar olduğu görülecektir. Meselenin bu ayağında esas olarak tartışılmaya muhtaç noktaları çözümlenebildiğimiz oranda bugün tartıştığımız bir dizi sorunu anlamak daha rahat olacaktır.

Gezi isyanı örgüt ve önderlik tablo muza dair bir fotoğraf önümüze koymuştu ve bu fotoğrafla yüzleşme cesaretini gösterenler mücadele içinde bir gelişim sağlayabilmiştir. Çünkü bu yüzleşme kadrolardan, militanlara bir dizi soruyu soruyor ve aleni açık cevaplar istiyordu. İdeolojik cesaret olgusu tam da bu nedenle önem kazanıyordu.

Bu durum resmin bir tarafını ifade ediyordu. Resmin diğer tarafında ise başka gerçekler söz konusuydu. Gezi İsyanı küçük burjuva devrimci örgütlerin düşlerini daha güçlendirmelelerine, bizde ise bir anda programatik görüşlerimizin değiştirilmesi gibi bir tartışmaya vesile edilmiştir. 40 yılı aşkın savaş birikimi doğru bir zeminde sorgulanma ve bulunduğumuz nokta yerine stratejiyi tartıştırır duruma getirmiştir. Devrim anlayışının

"yenilenmesi" İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tezlerinin tam da bu nokta da "aşılması" gerektiği tartışmaları başlamıştır. Dogmatizm eleştirisinin yükseldiği zemin şekilsiz ve tarifsiz bir hal almış ve revizyonist tezler, dogmatizmin panzehri olarak gündeme gelmiştir.

Başarısızlıklar boyutlu bir değerlendirmeye tabi tutulur örgütsel, siyasal ve askeri açıdan sorgulanıp incelenirse gerçeğe ulaşma yolu tutulmuş olur. Bunu yapmak yerine kolayca çizgiyi sorgulayan duruma gelirse ortaya çıkacak sonuç reformizmle kol kola giriş olacaktır. Kürt hareketini eleştirmeksizin ona eklemelenmek, peşinden sürüklenmek, seçimlere ve HDP'nin başarısına olağanüstü değerler biçip parlamentarizme göz kırpmalar bu döneme özgü yaygın bir tarz olmuştur.

HBDH'nin Proletarya Partisi'nin gündemine getirilişi, bu meselelerdeki ilkesel yaklaşımının rafa kaldırılarak, hareketin kutsanması yaklaşımlarını hatırlamakta fayda vardır. Başarmaya ve kazanmaya kilitlenmemiş bir irade ile, başarıları kendi çizgisinde aramayanların, bu noktada umutsuzluğa düşenlerin can simidi olmuştur HBDH. Bu gerçek görülmek istenmediği durumda Proletarya Partisi'nin Kürt Ulusal soruna yaklaşımında "sosyal-şoven" olduğu tespitleri havada uçuşur olmuştur.

KOŞULLARI KAVRAMAK VE ONA UYGUN ŞEKİLLENME SORUNU

2015 Kasımı'nda devlet yeni bir sürecin startını verdi ve başta gerilla güçlerine dönük imha amaçlı saldırılar olmak üzere savaş borusunu çalmaya başladı. Kendi bekasını sağlamak için artık gidişatı değiştirme zorunluluğu gündeme gelmiş, bu politikayı tırmandırmada da 15 Temmuz darbe girişiminden maksimum düzeyde yararlanmıştı. Bu aşamadan sonra yaşanan gelişmeler faşizmin ruhuna uygun olmuştur. Kazanılmış haklar gasp edilmiş, T. Kürdistanı'nda kayyum atanmayan belediye kalmamış, oldukça geniş bir yelpazede tüm muhaliflere saldırılar tırmandırılmış, bu süreci belediye başkanlarının, milletvekillerinin tutuklanması izlemiştir. Bu dönem T. Kürdistanı'nda özyönetim direnişlerinin yarattığı tabloyla birleşmiş ve Kürt ulusunun sokak dinamikleri önemli oranda zayıflamıştır.

Sınıf mücadelesinin böylesine sertleştiği dönemler aynı zamanda ciddi sınavları da içinde barındırır. Zira koşulların daha ılıman olduğu dönemlerde yürütülen faaliyetin yerini, daha fazla bedel ödenmeyi gerektiren bir dönem başlamıştır. Bu sert virajları almak ancak sağlam bir ideolojik donanımı, ezilenlerin mücadelesine bükülmez bir inancı ve onun öncüsüne sıkı sıkı bağlı olmakla mümkündür. Devletin ördüğü korku duvarı ancak böylesi bir balyozla yıkılır, yarınlara dair umut ancak bunların kavranışıyla her daim kendini korur. Ağır baskı koşulları ile birlikte kadro ve militanlar kendi benleriyle bir kez daha hesaplaşır. Kimileri bu hesaplaşmadan başarıyla çıkmayı başarırken, kimileri yenilgilerine yenilirler.

Sağ tasfiyecilerin Proletarya Partisi'nin ilkelerine yöneldiği, Bolşevik parti anlayışı yerine anarşizmi ikame etmeye çalıştıkları dönem de ilham aldıkları mücadelenin bu evre ve aşamalarıdır. En nihayetinde bu aşamalarda bir dizi tartışmayı gündeme getirenlerin bugün aynı safta oluşu bir tesadüf değildir. Gündeme getirilen örgütsel görünümü tüm tartışmaların önündeki perde aralandığında arkasında yatan ideolojik-politik savrulmuş çok net görülecektir.

Tüm bu sapma ve yanlışlara zemin sunan Proletarya Partisi gerçekliğidir. Bu gerçeklik, önderlik başta olmak üzere örgütlü bünyesiyle ve sorunlu haliyle bugün de ortada durmaktadır. Bu anlamda yapılması gerekenler listesinin hayli yüklü olduğu bilinmelidir. Fiziken kaybettiklerimiz örgütsel düzlemde bir daralmayla sınırlıdır. Bu mücadelenin içinde tamamlanacak bir olgudur. Ancak asıl önemli olan bu mücadeleye yön verecek öncü kurmayın kendi gerçekliği ile hesaplaşması ve çıkarılan derslerle yol almasıdır. Bu başarılı olduğu oranda daha sağlam temeller üzerine yürünen yol büyüyecek ve daha hızlı adımlar atılacaktır.

Egemenlerin yönetme krizinin derinleşeceği ve buna bağlı olarak da saldırılarının tırmandığı bir dönemden geçiyoruz. Kitlelerin öfkesinin mayalandığı bu dönemde egemenlerin bunca baskıya rağmen korkuları bitmemektedir. Bu korkularını ortadan kaldırmak için katletmekte, saldırmakta ve imhaya yönelmektedir. Ancak yaklaşan fırtınanın onlar farkında ve esas korkuları da bundan kaynaklanmaktadır. Şimdi bu keskin mücadelenin içinde safları sıklaştıracak, bu keskin mücadelenin içinde zaaflarımızdan arınacak, bu keskin mücadelenin içinde sağlam adımlarla yürüyeceğiz.

ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΓΡΗΓΟΡΗ ΔΙΠΛΑ ΜΑΣ ΘΑ ΖΕΙΣ!*

HABER MERKEZİ- 23 Ocak 2017'de kaybettiğimiz, YKP (ML)'nin kurucu önderi, Proletarya Partisi onur üyesi Grigori Konstantopoulos 1. ölüm yıldönümünde yoldaşları, dostları ve ailesi tarafından anıldı. 28 Ocak 2018'de Grigori'nin ölüm yıl dönümü vesilesiyle YKP (ML) Atina'da bir anma etkinliği örgütledi. Grigori'yi anma etkinliğinde aynı zamanda ölümünden hemen önce tamamladığı kitabının tanıtımı da yapıldı.

Anma etkinliğine yüzlerce yoldaş, dostu ve aile üyeleri katıldı. Etkinlikte YKP (ML)'den yoldaşları, TKP/ML, Atina'da DHKP-C'ye yapılan operasyon sonrası kurulan "Türkiye-Kürdistan Politik Tutsaklarla dayanışma Komitesi", ML-YKP, ANTARSİA ve birçok Yunanistanlı ilerici devrimci örgüt adına mesajlar okundu. Yıllarca Grigori yoldaşla faaliyet yürüten pek çok mücadele arkadaşı onun bir ömür süren mücadelesinden tanıklıklar aktardı, komünist kişilik özelliklerine dönük vurgular yaptı. Zaman zaman hüznü ve dokunaklı anların yaşandığı anmada, Grigori'ye yönelik özlem ve anısına olan bağlılık da dile getirildi.

Anma etkinliğinde Proletarya Partisi adına gönderilen mesajda: "Onun emeği partimizin her değerine, yarattığı her olumluluğa adeta sinmiştir. O en zor dönemlerde adeta partimizin aktif bir üyesi gibi hareket etmiş, partimizi kendi partisi gibi sahiplenmiştir. Her partimiz onda yoldaşlık ilişkisinin en güçlü, en karakterli ve samimi halini yaşamıştır. O partimize sadece emeğini değil, ruhunu, yüreğini açmıştır." demiştik. Bu duyguların ve tespitlerin onun bir yıllık yokluğunda nasıl da gerçek olduğunu gördük, yaşadık" denilirken onun yıllardır harcadığı emeğe vurgu yapıldı ve bunun unutulmasının mümkün olmadığını vurgulandı.

Grigori'nin komünist kişiliğinin onu tanıyan herkes üzerinde bir iz bıraktığına vurgu yapılan açıklamada şu satırlara yer verildi: "Gregori bizim için sadece bir yoldaş değildi. O zorluklar içindeyken sığındığımız iyimserlik limanıydı. Onun karamsarlık anlarında eşsiz ve paha biçilmez bir iyimserliği vardı. Çünkü o sorunları anlamaya çalışan, nedenlerini ortaya çıkararak ona göre şekillendirmeye çalışan bir özelliğe sahipti. Bu bakış açısı en olumsuz durumlarda komünist çizgide nasıl ve ne bi-

çimde durulması gerektiğine dair bir kararlılığa götürüyordu. Bunu kendinde sınırlamıyor etrafına yayıyor ve bu eksende gelişmeleri okumasına ve tutum almasına yardımcı oluyordu. Özlüyoruz. Onun komünizme olan inancını coşkuyla paylaşmasını çok özlüyoruz."

Onu tanıyan herkesin vurguladığı gibi onda mücadele son nefesine kadarilmek ilmek ördüğü bir emek demekti ve o gecesini gündüzüne katarak hem pratik hem de teorik olarak üretmeye devam etti. Açıklamada: "O bir davaya adanmış ömrün son nefesine kadar o davayı sürdürmesi gerektiğinin en berrak ifadesidir. Grigori yoldaş komünizm mücadelesinin sarsılmayan, esnemeyen, savrulmayan bir öğrencisi ve öğretmenidir. O yaşanan her gelişmeyi bu bakış açısıyla değerlendirir, proletaryanın çıkarı doğrultusunda ele alır ve kararlılıkla savunurdu. Bunu anlatmak için ortak dili kullanmak gerekmiyordu Grigori için. Bunun böyle olduğunu biz yaşayarak gördük. Çevirmen olmaksızın ortak bilinen Türkçe, Yunanca, İngilizce kelime ve vücut diliyle saatlerce derdini anlatma da ısrarcı olurdu. Evet Gregori bunu becerirdi. Her Türkiyeli onun evinde kalırken dil bilmeksizin onun politik, teorik yaklaşımlarından nasiplenmiştir. Bu onun özel bir yeteneği olduğu kadar, doğru bildiği şeyleri anlatma derdi ve kaygısından kaynaklanmaktadır. Özlüyoruz... Hem de çok özlüyoruz. Onun öğrenme ve öğretmekteki kararlılığını ve çabasını çok özlüyoruz." denildi.

Onun Proletarya Partisi'ni sahiplenmesi ise şu sözlerle aktarıldı: "O, büyük ve yapıcı bir eleştirmendi. Partimizin yaşadığı sorunlar, izlediği politikalara karşı acımasız ve açık eleştiriler yaparak partimize büyük katkılar

sunmuştur. Asla Partimizle ilişkisi diplomatik olmamıştır, kendi partisi gibi gören bir yaklaşımla yaklaşmış ve öyle sahiplenmiştir. Partimizin tarihi boyunca yaşanan ayrılıklar ve birlik süreçlerinde hep doğru yerde durmuştur. Partimizin komünist çizgisinin en büyük enternasyonalist destekçisi olmuştur. Partimizin içinde çıkan son hizipçi faaliyet karşısında da aynı netlik ve duruşu sergilemiştir. Özlüyoruz... Onun bir TKP/ML'li olarak sergilediği çabayı çok özlüyoruz."

Anma etkinliğinin yapıldığı gün TKP kurucuları Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz'de katledildiği gündü, aynı zamanda Proletarya Partisi'nin "Parti ve Devrim Şehitleri Haftası" ilan ettiği Ocak ayının son haftası olması açıklamada şu sözlerle ifade edildi: "Grigori yoldaş bizim için oldukça anlamlı olan şehitler haftasını gidişyle daha bir anlamlı kılmıştır. Ölüm tarihi dahi partimizin değerlerine yeni bir anlam katmıştır."

Okunan mesaj şu sözlerle son buldu: "Grigori yoldaş seni özlüyoruz. Çok özlüyoruz. Senin aklını, komünist duruşunu, ufuk açan değerlendirmelerini, büyük özenle yaptığın yemeklerini, çıkar gözetmeyen sevgini, hiç eksilmeyen emeğini, umut dolu gülüşünü ve hiç bitmeyen espirilerini ve şakalarını. Senin komünist çizgini, kararlılığını yaşatmakta ısrarcı olacağız. Yoldaşlarına olan sevgini

ve bağlılığını örnek alacağız. Enternasyonalist ruhunu Türkiye devrim mücadelesinde yaşatacağız. TKP/ML hiçbir zaman seni unutmayacak, unutturmayacak."

Yapılan konuşmaların ardından Grigori'nin yaşamı ve mücadelesinden kesitler sunan bir belgesel gösterimi yapıldı. İlgiyle izlenen ve oldukça duygusal anların yaşanmasına neden olan belgeselden sonra Enternasyonal marşı ve sloganlarla anma etkinliği sonlandırıldı.

Grigori yoldaşın ölmeden önce tamamladığı kitabı, ölüm yıldönümünde bastırıldı. Etkinlik bitiminde satışa sunulan kitaba olan ilginin oldukça yoğun olduğu görüldü.

"Yaptıklarıyla, kattıklarıyla, öğrettikleriyle ve yazdıklarıyla

***YOLDAŞ GRİGORİ
HEP BİZİMLE OLACAKSIN.***

“EFRİN İŞGALİNE KARŞI, SAVAŞI VE DİRENİŞ’İ YÜKSELT!”

“Efrin, katliamdan geçiren çocuklar, kadınlar ve mazlum halk kitleleri demektir. Bu savaş ve işgal; çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının çıkarına olmadığı gibi, Türk ulusuna mensup halkında çıkarına olamayacaktır, olamaz. Bu halka düşman olan, gerici, faşist Türk şovenizminin savaşdır.

Bu savaş ve işgal; komprador kapitalist ve büyük toprak ağalarının dolan kasaları, şişirilen sermayeleri ve güçlenen sömürü çarkları içindir.

Bu savaş ve işgal; faşist diktatörlüğün ezilen halk yığınları üzerindeki baskıcı, zalim ve gerici politik iktidarın baki kalması içindir.

Bu savaş ve işgal; her türlü ekonomik, siyasi, akademik hak taleplerinin yok sayılması, bastırılması demektir.

Bu savaş ve işgal; savaş ekonomisi ile emperyalist rantçı sermayenin ve onların uşaklarının palazlanması demektir.”

HABER MERKEZİ- Efrin’e dönük işgal saldırısına ilişkin Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komitesi (TKP/ML-MK) tarafından 21 Ocak 2018 tarihinde, “Efrin İşgaline Karşı, Savaşı ve Direnişi Yükselt” başlıklı bir açıklama yayımlandı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada Efrin’in emperyalist güçlerin ve bölgesel gerici-faşist devletlerin sofrasında ki meze haline getirilmeye çalışıldığı ifade edilerek bu gerici güçlerin her türlü oyununun, hilesinin, gerici hesaplarının, paylaşım çıkarlarının Kürt ulusunun özgürlük hakkı üzerinde gerçekleştirilmeye çalışıldığı bir alçaklık ve pespayelik söz konusu olduğu belirtildi.

Açıklamada, “Efrin 19 Ocak 2018 itibariyle faşist diktatörlüğün işgal girişimi altındadır. Efrin, Kürt Özgürlük Mücadelesinin bu işgal girişimi süresince şah damarındır. Burada faşizmin elde edeceği her başarı başta Kürt ulusunun özgürlüğünün kan kaybetmesi olacaktır. Faşizmin bu savaşta elde edeceği her başarı, Kürt, Arap, Ermeni, Süryani, Ezidi, Türkmen halklarının ve tüm bölgedeki ezilen ulus ve halkların kaybı olacaktır.” ifadeleri yer aldı.

Devamında: “Efrin, haklı ve haksız olanın savaşımında bir turnosoldur. Bir kez daha gerici savaş ve işgal meselesinde ezilenler reformizm ve sosyal-şovenizmin ihaneti ile yüz yüzedir. Her kim Kürt ulusunun haklılığına gölge düşürecek politik yaklaşım içinde olursa o tarihsel ve politik olarak gericilik damgasını yemeyi

hak edecektir. Kürtleri emperyalizmle işbirliği içinde göstermeye çalışan her yaklaşım Faşist işgale ve şovenizme ideolojik olarak kan taşıma rolü üstlenecektir. Bu yaklaşım, Haklı olan Kürt ulusu ile haksız olan Faşist diktatörlük saflaşmasını muğlaklaştırmak olacaktır. Bu faşist diktatörlük karşısında politik çürüme ve yenilgi bayrağını çekmek demektir. Türk, Kürt ve Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu reformist ve ihanetçi sosyal-şovenizmi elinin tersiyle itmeli, Kürt ulusunun haklı savaşımında Faşist diktatörlüğe karşı kesin ve kararlı bir savaşım içinde olmalıdır” denildi.

Açıklama şöyle devam ediyor: “Efrin, katliamdan geçiren çocuklar, kadınlar ve mazlum halk kitleleri demektir. Bu savaş ve işgal; çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkının çıkarına olmadığı gibi, Türk ulusuna mensup halkında çıkarına olamayacaktır, olamaz. Bu halka düşman olan, gerici, faşist Türk şovenizminin savaşdır.

Bu savaş ve işgal; komprador kapitalist ve büyük toprak ağalarının dolan kasaları, şişirilen sermayeleri ve güçlenen sömürü çarkları içindir.

Bu savaş ve işgal; faşist diktatörlüğün ezilen halk yığınları üzerindeki baskıcı, zalim ve gerici politik iktidarın baki kalması içindir.

Bu savaş ve işgal; her türlü ekonomik, siyasi, akademik hak taleplerinin yok sayılması, bastırılması demektir.

Bu savaş ve işgal; savaş ekonomisi ile emperyalist rantçı sermayenin ve

onların uşaklarının palazlanması demektir.

Bu savaş ve işgale son verilmesi için; faşizmin bu savaşı kaybetmesi ve işgalinin hezime uğraması için başta işçi sınıfı ve halkımız, tüm devrimci ve ilerici güçler en az faşizm kadar faşizme karşı pervasız ve cüretli olmak zorundadır, bu bir görevdir ve tarihsel sorumluluktur.

Bu savaş ve işgale karşı; Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden halkımızın meydanları, sokakları fetihmesi ve bu gerici dalgayı ve saldırıganlığı alt etmesi zorunludur.

Bu savaş ve işgale karşı; dünyanın her köşesinde uluslararası demokratik ve devrimci dayanışmayı geliştirmek, özellikle tüm Avrupa’da göçmen Türkiyeli ve T. Kürdistanlı emekçilerin dayanışmayı en ileri düzeyde eylemsellikle kamuoyuna taşıması ve seferber olması anın en önemli politik görevidir.

Bunun yanında işçi sınıfının ve tüm halkımızın, komünist güçlerin ve devrimcilerin diş ile turnak ile, taş ile sopa ile, molotof ile silah ile direniş hattı kurması, faşist diktatörlüğün tüm kurumlarına, kolluk güçlerine ve savaş aygıtı gibi çalışan tüm ideolojik-politik kurumlarına yönelerek işgal ve saldırganlık karşıtı bir mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz. Tüm güçler bu eksende odaklanmalı, kavga girmeli ve düşmana yönelmelidir.”

“Hata ve Eksikliklerimize Cesaretle Yönelmeye Devam Edeceğiz!”

HABER MERKEZİ- Partizan 2014 yılında Halk Cephesi, yurtsever güçler ve ESP arasında yaşanan çatışmalarla ilgili olarak, Halk Cephesi ile siyasal, sosyal ilişkileri kesmeye dönük karar almıştı. Partizan kamuoyuna yaptığı açıklama ile bu kararı geri çektiğini belirtti. Yapılan açıklama şu şekilde;

“ÇEŞİTLİ MİLLİYET VE İNANÇLARDAN EMEKÇİ TÜRKİYE HALKINA;

29.07.2014'te Nurtepe'de başlayan, aynı gün ve devam eden günlerde İstanbul'un değişik semtlerine yayılan, tarafların yurtsever, devrimci güçler olduğu bir dizi olay yaşanmıştır. Partizan olarak yaptığımız açıklamada

bu olaylardaki yeri ve rolü nedeniyle Halk Cephesi'yle siyasal-sosyal ilişkilerimizi kestiğimiz ve özeleştirme kararı gerektiği belirtilmişti.

Bir kişinin ölümü ve birçok insanın ağır yaralanmasıyla sonuçlanan bu olaylar zinciri devrimci, demokrat güçlerin hanesine bir olumsuzluk olarak kaydolmuş durumdadır. Geride kalmış ve kapanmış bir konu olmasına rağmen, yaklaşım ve kararımızla ilgili yaptığımız bir dizi değerlendirme söz konusudur. Önceki açıklamamız gibi bu açıklamayı da kamuoyu ile paylaşmayı gerekli ve zorunlu görüyoruz.

Olayların başladığı günden hemen sonra 02.08.2014 tarihinde “Devrim-

ci, Yurtsever Güçler Arasındaki Şiddetle Son Verilmeli, Ortak Mücadele Büyütülmelidir” başlıklı, Partizan imzalı çağrı ve açıklama yapmış; sorunu diyalogla çözmeyi ve ortak düşmana karşı yoğunlaşmayı önermiştik. Doğru olan bu yaklaşımdı. Bu yaklaşımı terk ederek Halk Cephesi'yle siyasal, sosyal ilişkileri kesme kararı almamız yanlıştı.

Halk Cephesi, yurtsever güçler ve ardından ESP arasında yaşananlar aynı zamanda bizim yani komünist, devrimci ve demokrat güçlerin sorunuydu. Taraflar ilke ve anlayış olarak, gelişmelerin kazanmış olduğu biçimi yani şiddeti reddediyor, halk güçleri arasında yaşanan sorunlarda çözüm yolu olarak barışçıl yol ve yöntemleri benimsiyorlardı. Duracağımız zemin ve yaklaşım bu ilkesel tutumun ruhuna uygun olmalıyken, Halk Cephesi'ne dönük siyasal ve sosyal ilişkileri kesme kararımız, sorunu kendi dışına atan ve sorumluluktan kaçır bir nitelikte olup, sözünü ettiğimiz ruha aykırıydı.

Kararın hemen sonrası içerden yürütülen tartışmalar sonucu karar revize edilmiş, sosyal ilişkileri kesme tavrı geri çekilmişti. Bu düzeltme önemli

olmakla birlikte bütünlüklü ve özsel bir kavrayışın ürünü değildi. Yakalanması gereken esas halka; dost güçler arasındaki çelişki ve ilişkilerde ittifaklar sorunu olmalıydı. Çünkü bu, devrimin temel sorunlarından biriydi ve geliştirdiğimiz, geliştireceğimiz politika ve taktikler bu esas halkaya dayanmalıydı. Siyasal ilişkilerin kesilmesi kararı bu yaklaşımdan uzaklaşmak, stratejik düşünememektir. Karar deklare edildiğinde yapı içinde yükselen eleştirilerin yoğunluğu buradan besleniyordu.

Açıklamamızda kararın yanlışlığıyla birlikte bu kararın gerekçelendirmelerini içeren değerlendirme ve vurgularda yer yer abartıya düşüldüğünü belirtmemiz gerekiyor. Abartıya düştüğümüz ifadeler ve yukarıda en özlü biçimde eleştirdiğimiz kararımız nedeniyle özeleştirme veriyor, 24.08.2014 tarihli kararımızı geri çektiğimizi duyuruyoruz.

Başta Kürt ve Türk ulusu olmak üzere, çeşitli ulus, inanç, cins ve sınıflardan emekçi Türkiye halkının ve onun örgütlü güçlerinin birliği sorunu daima ama özellikle bugün çok daha yakıcıdır. Şüphesiz düşmana karşı sürdürdüğümüz can bedeli mücadele bizi çeşitli yol ve yöntemlerle yana getirecektir. Zorunluluğu kavırıyoruz. Haramilerin saltanatı birlikte yıkılır; bunu biliyor, hata ve eksikliklerimize cesaretle yöneleceğimizi yineliyoruz.

27.01.2018
PARTİZAN”

Zindanlar Genel Komitesi'nden Devrimci-Demokratik Kamuoyuna Zorunlu Açıklama

HABER MERKEZİ- Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist (TKP/ML) Zindanlar Genel Komitesi tarafından devrimci, demokratik kamuoyuna bir açıklama yayımlandı.

Açıklamayı haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz. “Hapishanelerde bulunan tüm TKP/ML tutsakları adına 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı ve Direnişi, Filistin halkıyla dayanış-

ma, Parti ve Devrim Şehitleri Haftası vesilesiyle, Hiyem Yolcu imzalı açıklamalar yapılmıştır.

Partimiz öteden beri TKP/ML'li tüm tutsaklar adına açıklama yetkisini İsmail Yılmaz'a vermiş ve bir değişikliğe gitmemiştir.

H. Yolcu, partimiz saflarından ayrılan sağ tasfiyeci hizip ile hareket etmiş bir tutsaktır. TKP/ML tutsaklarının esaslı, sağ tasfiyeci hizibi mahkum etmiş, partimizi sahiplenmiştir. Dolayısıyla H.Yolcu TKP/ML'li tüm

tutsakları değil kendisini ve belki hizipten yana tavır koyan oldukça az sayıdaki tutsağı temsil edebilir. Gerçek durum budur.

Yukarıdaki gerçeği tüm devrimci ve demokratların bilgisine sunuyor; H. Yolcu'nun gerçeğe saygı duymasını; sahte temsilciliğe ve bunun üzerinden yapmak istediği algı yönetimine son vermesini, hapishanelerdeki tüm TKP/ML dava tutsakları adına konuşmaktan, açıklama yapmaktan vazgeçmesini bekliyoruz”

Halk Savaşının Beş Kızıl Karanfili Ölümsüzdür!

Tarih yaprakları 2 Şubat 2011'i gösterirken, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu için, dağları mesken edinen halk savaşçılarından beş kadın gerilla toprağa düşerek sonsuzluğa yürüdü.

Dersim'de Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillalarının bulunduğu kış barınma üssünde yaşanan göçük sonucu beş kadın gerilla yeniden yeşermek üzere toprağa düştü.

Sefagül, Nurşen, Gülizar, Derya ve Fatma yoldaşlarımızın kaybı, kalbimize beş bıçak gibi saplandı. Ama, sınıf savaşına canbedeli atılanlar bilir ki devrim yürüyüşünde bedel ödemek, kayıplar vermek vardır. Faşizmin devrimci şiddet yoluyla yıkılarak, yerine demokratik halk iktidarını kurmak ve durmaksızın sosyalizme yol almak, sınıfsız, sınırsız, sömürsüz yeni bir dünya kurma mücadelesinin zorlu, meşakkatli yolunda, onurla, inançla, kararlılıkla yürümek bedel istiyor. İşte 46 yıl önce komünist önder Kaypakkaya yoldaş tarafından oluşturulan kurtuluş manifestosunun ardılları olan Beşler de tıpkı kendilerinden önce, kanlarıyla toprağı kızılaştırıran parti ve devrim

savaşçıları gibi, bu canbedeli mücadeleye çıkarsızca atılanlardır.

2 Şubat 2011 tarihinde toprağa düşen beş halk savaşçısı kadın gerilla; Proletarya Partisi MK üyesi Sefagül Kesgin, Halk Ordusu Bölge Komutanı Nurşen Aslan ve Halk Ordusu komutan ve savaşçıları Gülizar Özkan, Derya Aras ve Fatma Acar yoldaşlarımız halk savaşının öncüleri ve ezilen kadınların yol göstericileri olarak, Türkiye devrim mücadelesinin tarihine unutulmayacak biçimde not düşmüşlerdir.

Sonsuzluğa uğurladığımız beş kadın yoldaşımız, yaşamlarıyla olduğu gibi toprağa düşmeleri de kadının binlerce yıldır ezilmişliğine karşı bir isyandır. Sınıfsal baskılara, cinsiyet ayrımcılığına ve kadınların bir köle gibi "erk"ler tarafından sömürü ve baskılarına karşı, sınıf bilincini kuşanan, kişisel kurtuluşun, kurtuluş olmadığını bilen ve toplumsal kurtuluş mücadelesine atılarak, zirveleri adımlayanlar olarak, tarihe altın harflerle yazıldılar. Beşler'in gösterdiği bu kararlı duruş ve yol, onların izinde yürüyen ve yürüyecek olan tüm kadın ve erkek yoldaşların yolunu ışıltmaktadır.

5 kadın yoldaşımızın bıraktığı miras, partinin bilincinde, halk ordusunun namlularında, gençliğin direnişinde ve kadınların isyanlarında yaşayacaktır.

Beş kızıl karanfelimizin ardıllarına bıraktığı mücadele bayrağı bugün her türlü iç ve dış saldırıya karşı onlara yakışır biçimde, dalgalandırılmaya ve taşınmaya devam ediyor.

"Siyasi iktidar namlunun ucundadır!" tarihsel bilinci ve donanımıyla zirveleri arşınlayanların yanbaşında Beşler hep olacak!

Gerilla savaşında ısrar eden, ülkemizde devrimin imkanlı hale gelebilmesinin ancak silahlı mücadele yoluyla gerçekleşebileceğine olan inançlarıyla canbedeli mücadeleye atılan beş kadın yoldaşımızı demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelemizde yaşatacağız!

Beşler yaşıyor kavga sürüyor!

(Bir Partizan)

Sefagül Kesgin; 1977 Erzurum doğumlu, 2007'de kırdaki gerilla faaliyetine katılmış toprağa düştüğünde Dersim gerilla alanında Proletarya Partisi MK üyesi olarak siyasi komiserlik görevini yürütüyordu.

Nurşen Aslan; 1981 Tokat doğumlu, 1999'da kırdaki gerilla faaliyetine katılmış, toprağa düştüğünde gerilla alanında Dersim bölge komutanlığı görevini yürütüyordu.

Gülizar Özkan; 1967 Dersim doğumlu, 2005'de kırdaki gerilla faaliyetine katılmış, toprağa düştüğünde kırsalda Halk Ordusu komutanı olarak faaliyet yürütüyordu.

Fatma Acar; 1983 aslen Mardinli olan Mersin doğumlu yoldaş, 2006'da kırdaki gerilla faaliyetine katılmış toprağa düştüğünde Halk Ordusu'nda komutan olarak faaliyet yürütüyordu.

Derya Aras; 1979 Erzincan doğumlu 2009'da kırdaki gerilla alanında faaliyet yürüten Halk Ordusu savaşçısıydı.

Şehitlerimiz Yolumuzu Aydınlatmaya, Şehit Ailelerimiz Aydınlik Yolda Yürümeye Devam Ediyor!

Ocak ayının son haftasında yapılan eylem ve etkinliklerle devrim ve komünizm şehitlerini anıyoruz. Son şehitlerimiz olan 12'lerle birlikte 45 yıllık mücadele tarihinin yapı taşları olan şehit yoldaşlarımızın bıraktığı mirası büyütme amacıyla şehitlerimizden öğrenmeye devam ediyoruz. Devrettikleri bayrağı dalgalandırmanın sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmek ve saflarında şehit düştükleri Proletarya Partisi'ni daha ileri mevzilere taşımakla mümkün olacağını biliyoruz.

Uzun ve çetin bir yoldur geride bırakılan ve daha uzun ve çetin yolların bizi beklediği bilinmelidir. Ödenen bedellerden daha fazlası dökülerek kazanılacak yarınlar ve öyle gelecek zafer. bu nedenledir ki gidenlerimizin ardından yas tutulacak zaman yoktur ve matem değil daha tok seslerle haykırılır sloganlarımız. Şehit yoldaşlarımızın bıraktığı bir dizi değer ve miras vardır ve bunların en önemlilerinden biri saflarında şehit düştükleri Proletarya Partisi'ni korumak, güçlendirmek ve sınıf mücadelesinde daha ileri aşamalara taşımaktır. Onlar ölümsüzlük katına yükselirken, bu bükülmez inançlarını sloganlarında haykırmışlardır. Bu anlamda haykırdıkları sadece bir kahramanlığı ve başeğmezliği değil

aynı zamanda bir inancı da ifade etmektedir.

Proletarya Partisi'nin mücadele tarihi sadece sınıf düşmanlarının değil, proletaryanın ideolojisinden sapan ve her sapkınlıkta düşmanlık büyütenlerin öyküleriyle yüklüdür. Bu geçmişti ki bugün yaşananlar karşısın-

ve rengini almaları, buna göre dans etme figürleridir.

Ortak payda ise Proletarya Partisi'ne düşmanlık, mücadeleyle yaratılan değerlere el uzatma gafletine düşmeleridir. Kendilerinden öncekilerin gaflet kuyusunda boğulduklarını unutmuş olacaklar ki aynı gaflet kuyusuna

Bu kapı çalgıcılarının dünlerine ya da mazilerine dair bir öyküleri elbette vardır. Düne dair kimliklerine dayanarak buldukları "cesaretin" bugün için hükümsüz olduğunu unutmuş durumdadır. Zira devrimci ve komünist kimliğin hükmü dün değil, bugünde anlamlı ve değerlidir.

da bizi şaşkınlığa uğratmıyor, bocalamaya sürüklemiyor. En son örneğini yaşadığımız "geçici" kervanın, yaptıkları ve yapmaya devam ettikleri bizi şaşkınlığa düşürmese de ezber bozan bir dizi nitelikleriyle, kendinden öncekilerle ortaklaştıkları bir dizi noktayla birlikte kimi özgünlükler barındırdıklarını ifade etmek gerekir. Özgünlüklerini belirleyen ise sınıf mücadelesinin içinden geçtiği dönemin karakterini

ta t l a - makta hiçbir sorun görmemişlerdir.

Bilindiği gibi Partizan Şehit ve Tut-sak Aileleri olarak sağ tasfiyeci guruh saflarımızda ki hizip faaliyeti ifşa olduktan sonra tavır alınmış ve bu tavır kamuoyuyla da paylaşılmıştır. Açıklanan tavırda; "Ülkemiz toprakları üzerinde 45 yıllık bir mücadele serüvenine sahip bulunan Proletarya Partisi'nin komünist çizgisini tasfiyeye

yönelen, her türlü kuralsızlığı ve itibarsızlaştırmayı pusula edinmiş iflah olmazlıkla bir kez daha karşılaşmış bulunuyoruz. Tarihsel süreç boyunca hep aynı karakteri taşıyan, her türden tasfiyeciliğin, darbeci ve hizipçi kalkışmanın yaptığı kader birliği/akıbet ortaklığı ise bir tesadüf değildir. Aynı yolun yolcuları olarak ne gittikleri yol bir sır, ne de indikeri durak bilinmezdir! Sınıf mücadelesinin dışına, halkın ve devrim mücadelesinin uzağına düşmeye; kimliksizleşme, yozlaşma ve çürüme durağında inmeye mahkumdurlar.

Siyasal kimliksizleşmede kaydettikleri mesafe, devrim ve komünizm şehitlerini anma ve sahiplenme sahtekarlığıyla level atlamıştır. Gizli-açık hizip faaliyetleri gelinen aşamada devrim ve komünizm şehitlerini anma gündemi kullanılarak deklare edilmiş, ifşa olmuştur. Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız Ocak ayı vesilesiyle yapılan "açıklama" şehitleri sahiplenmenin, anmanın değil yaşamlarıyla feda oldukları ideolojik, siyasal ve örgütsel çizginin terkedilmesinin ilanı olmuştur. Bu terk edişin bir süredir çeşitli şekilde görünür yanları bulunsa da devrim ve komünizm şehitlerini anarak kendilerine itibar(!) kazandırmanın, istismar etmenin yolunu tercih etmişlerdir. Şehitlerimizin izledi-

ği ve yaşamlarını feda ettiği çizgiyle ilgisi kalmayanların, amaçlarından ve ideallerinden kopanların, şehitlerimizi “anarak” kendilerine bir değer katamayacaklarını peşinen söylemeliyiz. Şehitlerimiz; siyasal, ideolojik ve örgütsel tutumlarıyla, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi uğruna vazgeçtikleri yaşamlarıyla tarihsel rollerini oynamış, görevlerini yerine getirmişlerdir. Şehitlerimizin yarattığı değerlerin tasfiyeciliğin hizip çıkarları için kullanılmaya değil, yürüdükleri yolu adımlamaya, amaçlarını ve yarım kalan düşlerini gerçekleştirmeye ihtiyacı vardır. Bu yolu yürüyecek, amaçlarını ve yarım kalan düşlerini gerçekleştireceğimizden kimsenin şüphesi bulunmasın!” demiştik.

Bu açıklamadan sonra bir dizi yalanla, açıklamanın şehit ailelerimizin iradesini yansıtmadığı söylenmiş, kimi ailelerimiz “şiddete karşı” açıklama manşetiyle yalanlara aracı edilmek istenmiştir. Ancak yalancının mumu yatsıya kadar yanmış ve yatsı zamanı gecikmeden gelmiştir. Sağ tasfiyeci hizip bir dizi yalan propagandayla şehit ve tutsak ailelerimizin kapısını çalmış, ancak çaldıkları her kapı yüzlerine kapanmıştır.

Sağ tasfiyeci grupla yollar ayrılmış ve nihai tutum alınarak süreç noktalanmıştır. Sınıf mücadelesinin yükü, gündemleri ve belirlediği görevleri yerine getirmeye odaklanarak yol yürünmesi esasıyla ve yaşananlardan çıkarılacak derslerle süreç geride bırakılmıştır. Ancak Proletarya Partisi’ne düşmanlık besleyenlerin, ne düşmanlıkları, ne öfkeleri ne de nefretleri son bulmuş değildir. “Şehit ailesi” olma sıfatını kullanarak, yeniden şehit ailelerimizin kapısı çalınmaya başlanmıştır. “Şehit yakını” olma sıfatına ek olarak bir dönem şehit aileleri mücadelemizde yer alma etiketi de yakalara iliştiler, suç işlenmeye devam ediliyor. Şehit ve tutsak ailelerimizin yaptığı etkinliklere katılmama çağrısını gittikleri kapılarda yapma cesareti gösteremeseler de esas hedefleri, ailelerimizi parçalamak, dağıtmak ve faaliyetlerine engel olma gayretiyle çalışma yürütmektedir.

Bu kapı çalıcılarının dünlerine ya da mazilerine dair bir öyküleri elbette vardır. Düne dair kimliklerine dayanarak buldukları “cesaretin” bugün için hükümsüz olduğunu unutmus durumdadır. Zira devrimci ve komünist kimliğin hükmü dün değil, bugünde anlamlı ve değerlidir. Uzun yıllar önce sınıf mücadelesinin rüzgarını kucaklama cesaretini gösteremeyerek, kimliklerini bırakıp gidenlerin bugün yeniden ve üstelik bozgunculuk suçu işleme amacıyla ortaya çık-

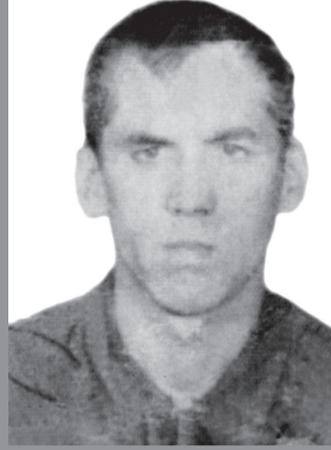
mış olmaları elbette tesadüf değildir. Proletarya partisine besledikleri düşmanlığı kusacak ortamı buldukları düşüyle yola çıkmışlardır. Adres ise kendilerinden öncekilerde olduğu gibi “mağdurlar” toplamının biriktiği yıkıcılık olmuştur. Adresin bugün ki adı ise sağ tasfiyeci oluşum olmuştur. Saflardan koştukları anda özel mülkiyetlerini arttırma hırsıyla yanıp kavrulanların kapıları, Proletarya Partisi’ne karşı suç işleyenlere ardına kadar açılmış, bu durumla yetinmeyerek gelinen aşamada bozgunculuk suçu işleme iradesi ve ısrarı geliştirmeye girişmişlerdir.

40 yılı aşkın süredir mücadele yürüten şehit ve tutsak ailelerimizin mücadele tarihi bedellerle ve büyük bir özveriyle yazılmıştır, yazılmaya da devam edilmektedir. Hapishane kapılarında evlatlarının sesi olanlar, cenazelerinde ölümsüzlüklerini haykıranlardır. Onlar evlatlarının, kardeşlerinin, analarının mücadelesinin takipçisi olmuş, Proletarya Partisi’ni içten kuşatmaya çalışan her türlü bozgunculuğa kararlılıkla tavır almasını bilmiştir. Bu gelenek bugün de bozulmamıştır. Onlar, çocuklarının bıraktığı bayrağı taşıma bilinci ile korudular proletarya partisini. Onlar, evlatlarının bıraktığı mirasa bu bilinçle sahip çıktılar.

Sınıf mücadelesi kulvarında yol yürüme cesareti olmayanlar, bu konuda irade ve ısrar içinde bulunmayanlar, düşman korkusuyla yanıp tutuşanlara, Proletarya Partisi’nin değerleri üzerinde tepinme şansını kimse vermez. “Fırsattan istifade” etme gayretiyle sindikleri çukurdan çıkma gayreti içinde olanlara daha fazla müsamaha göstermeyeceğimiz bilinmelidir. Şehit ve tutsak ailelerimiz aldıkları tavır ve tepkileriyle bu çalıcıları susturmuşlar, gerekli cevabı vererek, geldikleri adrese göndermişlerdir. Buna rağmen suç işleme irade ve ısrarı sergilemeye devam etmek tam da bahsini ettiğimiz gaflet çukurunda debelenmektir.

Hapishanelerde tek-tip elbise saldırısı ile birlikte bir dizi hak gaspı yaşanmakta, hasta tutsaklar ölüme terk edilmekte ve faşist Türk devleti saldırılarına her alanda devam etmekte. Ailelerimiz dünden daha fazla mücadelenin öznesi olmaya, örgütlenmeye ve en önemlisi de harekete geçme hedefiyle örgütlenmeli. Bu amaç uğruna yürütülecek mücadelemiz geliştikçe, bozguncu girişimlere esas yanıt verilecektir. Gün değerlerimizin etrafında daha fazla kenetlenme, örgütlü mücadelemizi yükseltme günüdür. Yolumuza çıkan engeller ancak böyle aşılabacaktır.

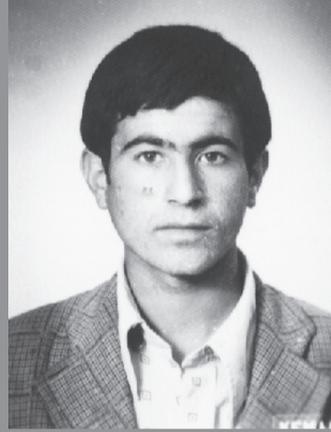
KAVGADA YİTİRDİKLERİMİZ

Selahattin Doğan: İnşaatlarda ve fabrikalarda işçilik yapan Selahattin Doğan İstanbul’la gelip bir mermer atölyesinde çalışmaya başlar. Kısa sürede Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanışıp, onu benimsedi. Mücadeleye katılmasından sonra gösterdiği gelişme nedeniyle, parti üyeliğine seçildi ve askeri komitede görevlendirildi. 5 Ocak 1978’de Süleyman Cihan ile randevusu vardı. Bu sırada o bölgede başka bir devrimci örgütün eyleminden habersizdi ve çevre devlet güçleri tarafından abluka altına alınmıştı. Polisin dur ihtarına karşı hiç tereddüt etmeden silahıyla karşılık verdi. Çatışma sonrasında ağır yaralı olarak yakalandı. Götürüldüğü işkencehanelerde boyun eğmedi. Selahattin Doğan, 2 Şubat 1978 tarihinde işkencede katledildi.

Yunus Koç: Kars’ta dünyaya gelen Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken, 2 Şubat 1979’da Ardahan’a bağlı Ölçek köyünde jandarma tarafından katledilerek ölümsüzleşir.

Salih Güneş: Dersimli Kürt bir ailenin çocuğu olan Güneş, 14 yaşına kadar yaşadığı Ovacık’ta yoksulluk ve jandarma dipçikleri ile büyüdü. 12 Eylül AFC’sinin zindanlarında verilen işkence sınavından alınının akıyla çıkan Güneş, daha sonra gerilla bölgesinde siyasi faaliyete başladı. Bir süre sonra yeni görev alanı olarak belirlenen Çukurova’ya giderken 1 Şubat 1993’te geçirdiği trafik kazası ile aramızdan ayrıldı.

Mehmet Düzen: Dersim- Ovacık’ta dünyaya gelir. Küçük yaşta tanıştığı devrimci düşünceler içerisinde Kaypakaya’nın düşüncelerini benimser ve kısa sürede politikleşir. 12 Eylül AFC’sinin işbaşına gelmesinden kısa bir süre önce bölgede arananlar listesindedir. Bu durum üzerine gerillaya katılır. Adı Poto’dur. 1981 yılının 5 Şubat gecesi Dersim dağlarını sis bürümüştür. Gerillanın geceyi bölen adımları duyulur. Sabaha kadar süren çatışmada, İki yakın ateş arasında kalan gerilla grubundan Poto, aldığı kurşun yaralarıyla çatışma alanında ölümsüzleşir.

Haydar Sönmez: Dersim Mazgirt’te dünyaya gelen Sönmez, ’80 öncesi Dersim’de gerçekleştirilen toprak işgali eyleminden sonra tutuklanır. 6 ay sonra hapishaneden çıkarak Partizanlar’ın safında kavgasını sürdürür. Bir ihbar sonucu; o dönemde işbirlikçilik denildiğinde akla gelen ilk isim olan Hasan Demirpençe’nin cezalandırılması eyleminde yer aldığı iddiasıyla gözaltına alınır. Sönmez, işkencede, ihanetin kuşattığı çemberi kırarak 1982 yılının Şubat ayında ölümsüzleşir.

“Ölümsüzleşenlerimizin İzinde Direnişi Büyütüyor, Kavgayı Omuzluyoruz”

İSTANBUL- Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin (PŞTA) “Kavgada Yitirdiklerimizi Anıyor, Tutsaklarla Dayanışmayı Büyütüyor” şiarıyla düzenlediği Devrim ve Komünizm şehitlerini anma etkinliği **Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi**'nde gerçekleşti. Coşku ve mücadeleyi büyütme çağrısının ön plana çıktığı anma etkinliği devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu boyunca Proletarya Partisi şehitlerinin fotoğrafları yansıtıldı. Saygı duruşunun ardından “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Gerillalar Ölmez, Yaşasın Halk Savaşı” sloganları hep bir ağızdan haykırıldı.

PŞTA: “Bizim tarihimiz ser verip sır vermeme” ile yazılmıştır”

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) adına yapılan konuşmada içinden geçilen süreçte topyekûn bir saldırı ile devrimci, demokrat muhalif güçlere yönelik baskıların yoğunlaştığı ifade edilerek güçlü bir karşı koyuşun örgütlenmesinin önemine vurgu yapıldı. PŞTA konuşması “Tek Tipe Geçit Vermeyeceğiz”, “Her Yer Efrin Her Yer Direniş”, “Halk Savaşçıları Ölümsüzdür” denilerek son buldu.

“Oniki’ler yaşıyor, kavgaya sürüyor”

PŞTA konuşmasının ardından geceye katılan, Ümit Çağlayan San, Nergis Gülmez, Nursen Arslan, Derya Aras, Polat İyit, Mehmet Düzen, Serkan Lamba, Samet Tosun, Umut Polat, Berkin Elvan, Mehmet Demirdağ, Aşkın Günel, Zeki Peker, Cihan Çelebi, Ahmet Kargın, Emel Kılıç, Leyla Karakoç, Hasan Karakoç, Süleyman Cihan, Tuncay Gülen, Dilek Polat ve Ömer Uca'nın aileleri selamlandı.

Sinevizyon gösterimi sırasında artan coşkuyla beraber “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz”, “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya”, “Umut dağlarda Partizanlarda”, “Oniki’ler yaşıyor, kavgaya sürüyor”, “Efrin’de düşene, dövüşene bin selam”, “İbo, Haydar, Zülfikar namludadır iktidar” sloganları atıldı.

“Tek Tipe karşı tutsaklarla dayanışmayı büyütelim”

Sinevizyon gösterimi sonrası, TTE saldırısında karşı tutsaklarla dayanışmanın konu edildiği panele geçildi. Her yıl yapılan anmadan farklı olarak bu yıl TTE saldırısının fiili olarak uygulanmaya başlandığı belirtilerek panel ve bilgilendirmelerin

bundan sonraki mücadeleye katkı yapacağı vurgulandı. Panelde **İHD İstanbul Şubesi’nden Av. Nagihan Alçil, Tutsaklarla Dayanışma İnişiyatifi’nden (TDİ) Ziya Karagül ve PŞTA’dan İsmail Tepeli** konuşmalarında “Tek Tipe karşı omuz omuza mücadelemizde birleşme” çağrısını yinelediler.

Panelin ardında sahnede yerini alan Mezopotamya Kültür Derneği’nden (MKM) **Koma Gulen Xerzan**: “Böylesi süreçlerde bu tarz etkinliklerin yapılması gerçekten çok önemli ve anlamlıdır. Tekrar gecenizi selamlıyoruz” diyerek ezgi ve marşlarını seslendirdi. “Partizan” adlı ezginin seslendirilmesiyle salonda coşkunun daha da yükseldiği gözlemlendi.

Partizan: “Şehitlerimizin mücadelelerini zaferle taştandırma andımızı yineliyoruz”

Koma Gulen Xerzan’ın sahneden ayrılmasının ardından **Partizan** adına yapılan konuşmaya geçildi. Konuşmada; “Onlarca yüzlerce yoldaşımız sıcakkanlılıkla, halkına sevgisiyle, ruhlarında ki cömertlikleri ve ömürleriyle demokratik halk devrimi yolunda can verip ideallerini bizlere emanet ederek toprağa düştüler. Onların emanetleri özgür yarınları duydukları

özlemdir, sınıf sınırsız bir dünya hayalidir. Onların emanetleri can bedeli koruyup, kolladıkları, büyüttükleri devrime olan inançtır. Onların emanetleri halkımıza duyulan onulmaz sevgidir. Ve onların emanetleri yoldaşlarına olan sarsılmaz güvenleridir. Şehitlerimizin emanetlerini, özlemlerini, hayallerini, inançlarını, sevgilerini ve güvenlerini bu soluksuz mücadeleyi zaferle taştandırma andımızı ailelerimiz ve dostlarımız huzurunda yineliyoruz” ifadelerine yer verildi.

Gecede ayrıca Umut Yayımcılık standına ve Yeni Demokrasi Gazetesi’ne ilginin yoğun olduğu gözlemlendi.

Partizan Avrupa örgütüllükleri, **ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi ve Gençlik Federasyonu)**, **İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu)**, **YDG (Yeni Demokrat Gençlik)**, **Yeni Demokrasi Gazetesi**, **YDK (Yeni Demokrat Kadın)**, **DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik)**, **MÇD (Munzur Çevre Derneği)**, **PSAKD (Ataşehir Şubesi)**, **YDAB (Yeni Demokrasi Aileleri Birliği)** ve **SMF (Sosyalist Meclisler Federasyonu)** gönderdikleri mesajlarla geceyi selamladılar.

Anma gecesi **Pınar Aydınlar**’ın coşkulu marş ve türküleriyle sona erdi.